

แสงอำพัน

เรื่องและภาพ LUSHNE

แสงอำพัน

เรื่องและภาพ LUSHNE

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. อนุสรา ดีไหว

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งวัฒนา

แสงอำพัน

เรื่องและภาพ : ญัฐจุฑา ทรงพลไผ่

กราฟิกโนเวลสำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในวิชา วด๔๕๑ วรรณกรรมเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

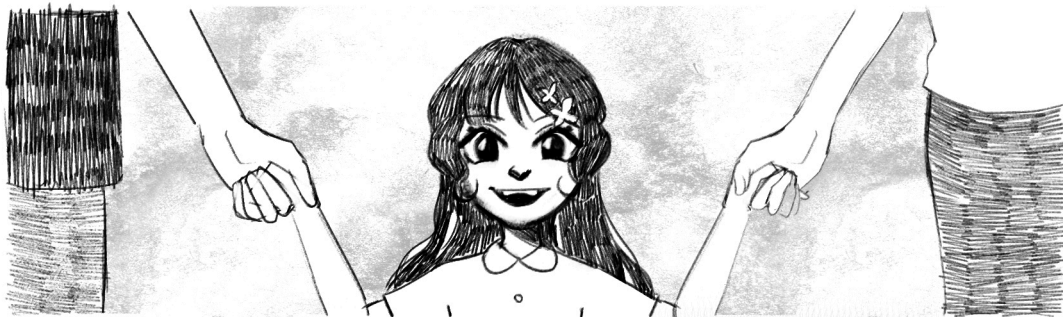
“

แต่สายธารแห่งการเปลี่ยนแปลง

และ

วันพรุ่งนี้ที่ไม่สมบูรณ์แบบ

”

"เล่นด้วยกันไหม"

"...อื้อ"

“อ่าพิน แม่มีเรื่องจะคุยด้วย”

“แม่มีเรื่องอะไรจะคุยกับหนูหรอคะ”

“พิน แม่ฟังจะได้งานใหม่มาจ๊ะ”

“ยินดีด้วยนะคะ แล้วแม่ได้งานอะไรหรอคะ”

“นี่แหละ เรื่องที่แม่อยากคุยกับเรา งานใหม่ที่แม่ได้คืองานบนเรือสำราญ”

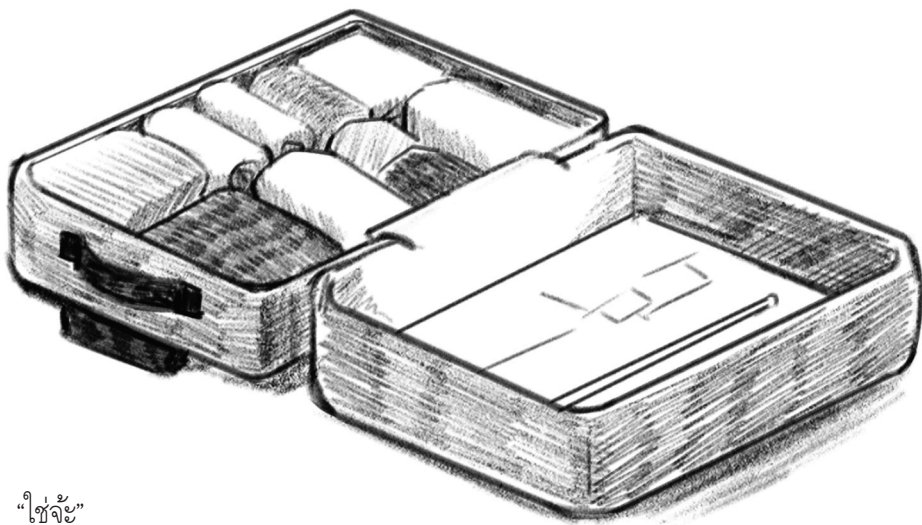
“ก็ดีแล้วนี่คะ แม่จะได้อะไรไปเที่ยวรอบโลกด้วย”

“มันดีจริง ๆ จ๊ะ แต่เรื่องจริงคือ แม่ต้องอยู่บนเรือรอบหนึ่งมากกว่าครึ่งปี”

“แล้ว...”

“แปลว่าแม่จะไม่ได้กลับบ้านกับเราไงจ๊ะ”

“ใช้จ๊ะ”

“แม่คะ หนูไม่ได้ไปไหนคะ หนูขอร้อง หนูอยากอยู่ที่นี้กับเพื่อน ๆ หนู”

“แม่ขอโทษจริง ๆ จ๊ะ แต่แม่ปล่อยให้เรายุ่งตัวคนเดียวไม่ได้จริง ๆ ”

“แม่คะ..”

“พิน แม่รู้ว่ามันกะทันหัน แต่แม่มีเราแค่คนเดียว

ตอนแม่ไม่อยู่เราจะเป็นยังไงบ้างก็ 모르 อย่างน้อยอยู่กับลุง แม่ยังหายห่วงได้”

“แปลว่าหนูจะไม่ได้เจอบิวกับโม่อีกแล้วหรอคะ”

“ไม่หรอจ๊ะ ถ้าแม่ได้กลับบ้าน หนูค่อยกลับบ้านมาเจอเพื่อนก็ได้”

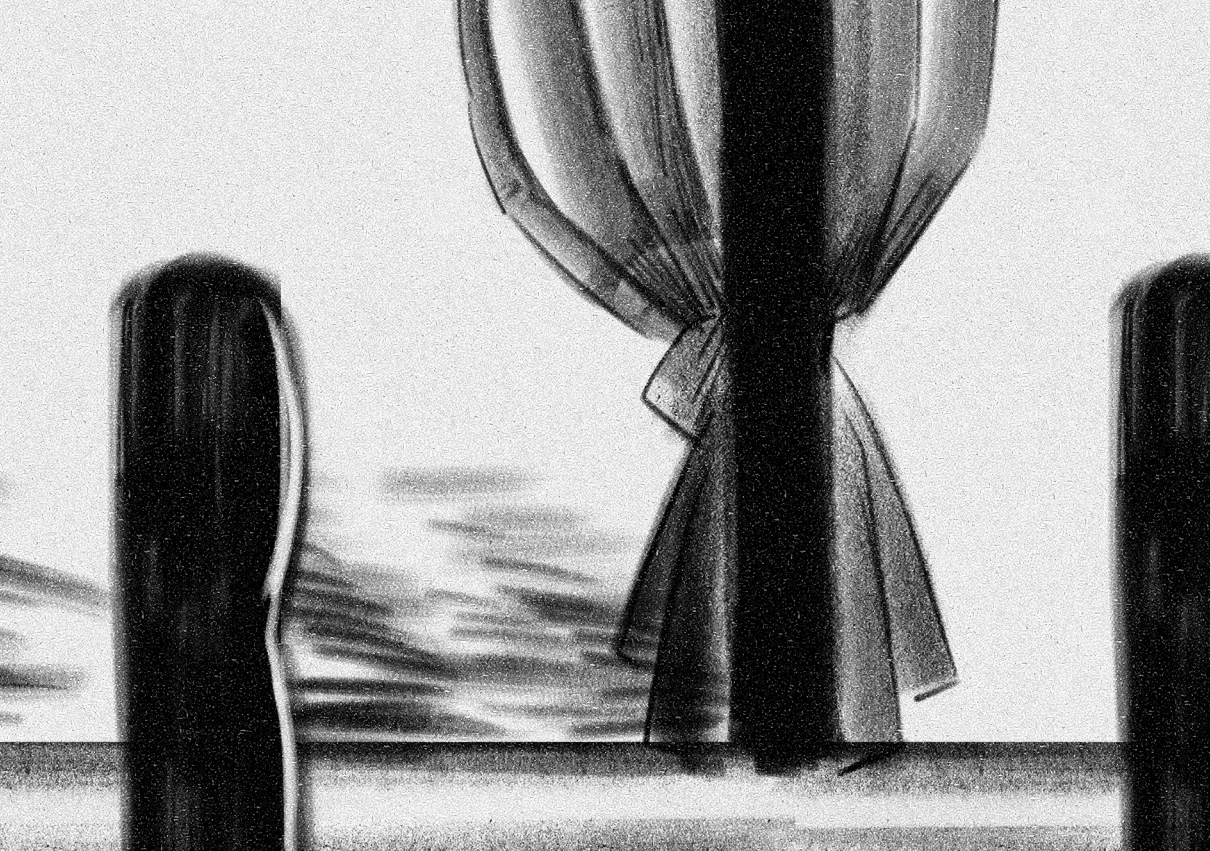
หลังจากวันนั้น ฉันก็ต้องตามแม่ไปจัดการทำเรื่องลาออกที่โรงเรียน

ไม่มีโอกาสเลือก ไม่มีแม้กระทั่งโอกาสได้ลาทุกคน

จากกรุงเทพฯ ไปนครพนม ยาวนานเหมือนตลอดกาล
ตอนแรกแม่บอกว่าจะนั่งมาส่งฉัน แต่สุดท้ายแม่ก็ไม่ได้มา เพราะติดธุระกะทันหัน
บรรยาภาศไนรถไฟเย็บกริบ มีแค่ฉันและคนอื่นอีกสองคนที่แถวหลังสุดนั่งรถคันนี้

ยังรถขับไปไกล รอบข้างริมทางเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จากเมืองที่มีรถอยู่เต็มถนน
ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ สลับกับป่าริมทาง รถที่อยู่บนถนนก็น้อยลงราวกับเล่นกล
นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องไปที่บ้านต่างหวัด

สุดท้ายฉันก็มาถึงที่นครพนมตอนเช้าของวันถัดมา

นี่คือการนั่งรถที่นานที่สุดเท่าที่เคยนั่งมา

ไม่แปลกใจเลย ทำไมแม่ถึงไม่เคยพาฉันมาที่นี่

เมื่อลงมาจากรถ ฉันเจอลุงภูยืนรอฉันอยู่ไม่ไกล

“สวัสดีค่ะ ลุงภู”

“สวัสดีจ๊ะ พัน นั่งรถมานานเลยละสิ หน้าตาอิดโรยเชียรว”

“บนรถส่ายไปส่ายมา หนูเลยนอนไม่ค่อยหลับค่ะ”

“โอ้ หลานลุง มา ๆ ขึ้นรถ ไปพัลลภกับ เตียวลุงพาไปหาอะไรกิน”

ฉันเจอลุงภูครั้งแรกที่งานศพคุณยายตอนฉันอายุ ๑๐ ขวบ
ฉันมีโอกาสพูดคุยกับคุณลุงแค่เรื่องทั่วไปและเรื่องการเรียนของฉัน
เพราะทุกคนยุ่งวุ่นวายอยู่กับการจัดการงานศพของคุณยาย
แต่เมื่อจบงานศพคุณยายวันสุดท้ายตกดีกลุงภูก็ขับรถ
กลับบ้านครพนมโดยที่ฉันไม่ได้ลาคุณลุง

แม้ฉันตั้งใจบีบแค่ครู่เดียว แต่ความเหนื่อยล้าจากการนั่งรถ ๑๐ ชั่วโมง
ทำให้ฉันหลับลึกอย่างที่ไม่เคยเป็นจนลืมนึกออกจากการพยายามจะปลุกฉัน
สุดท้ายคุณลงขับรถไฟตลาดเช้า ชื้อกับข้าวมาสองสามอย่างและขับรถกลับบ้าน

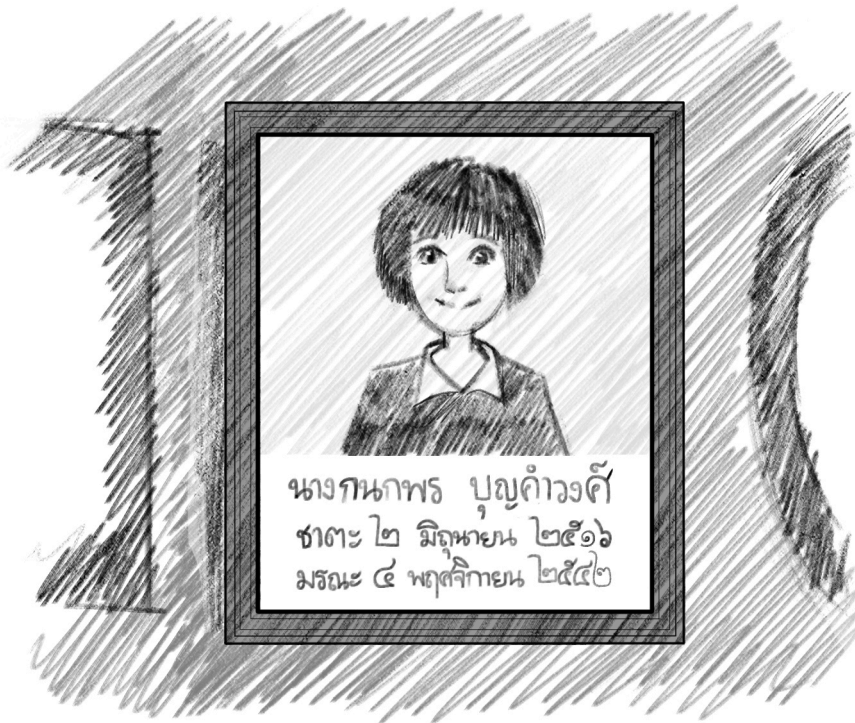

นี่คือบ้านของคุณลุง

บ้านปูนหนึ่งชั้นธรรมดา ดูแล้วบ้านหลังนี้สร้างมานาน
สีของกำแพงบ้านตอนนี้หลุดลอกกร่อนจนเห็นปูนเปลือย หน้าต่างไม้
สีซีดผ่านการตากแดดตากลมมานาน กระฉกเองสีก็ทึบเสียจนมอง
ไม่เห็นในบ้าน หน้าบ้านเป็นลานดินแดงปนหินกรวดมีหญ้าขึ้นเป็น
หย่อม ๆ เห็นต้นมะม่วงตั้งเด่นอยู่หลังบ้าน

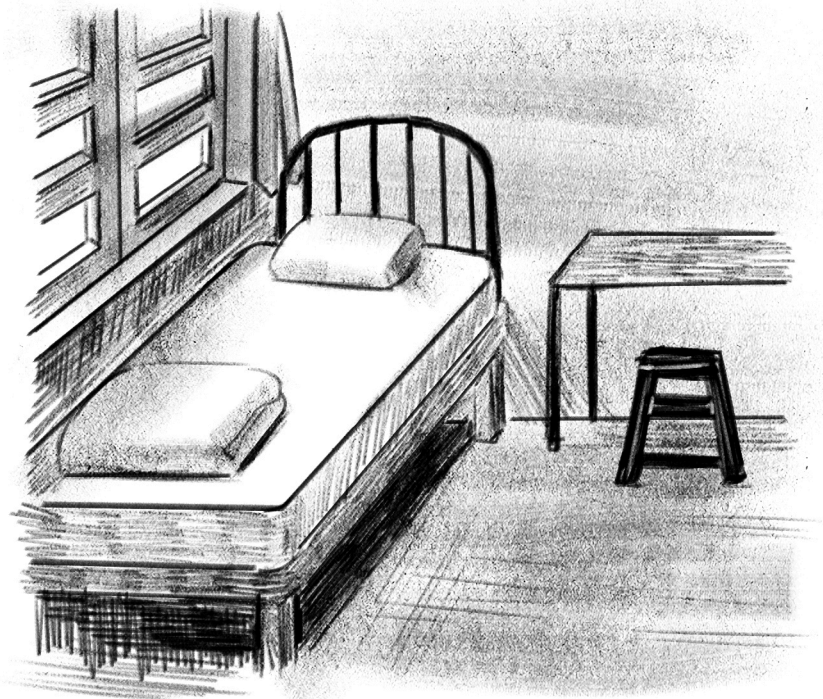
เมื่อเข้ามาข้างใน ภายในบ้านทำให้ฉันประหลาดใจยิ่งกว่า
ภายในบ้านโล่งเตียน เพอร์นิเจอร์มีเพียงโต๊ะวางโทรทัศน์ หนึ่งเครื่อง
และโซฟาเก่า ๆ หนึ่งตัวเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นบ้านต่างจังหวัดของตัวเองทำให้ฉัน
ประหลาดใจอยู่ไม่น้อย

นางกนกพร บุญคำวงศ์
ชาตะ ๒ มิถุนายน ๒๕๑๖
มรณะ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เมื่อสอตสายสายตา มองไปรอบ ๆ เพื่อสำรวจบ้าน
ฉันก็เจอรูปหน้าศพของคนที่ไม่เคยเจอมาก่อน

นี่คือห้องนอนที่ฉันต้องนอนนับต่อจากนี้

ซักคิดถึงเตียงที่บ้านแล้วสิ

ในตอนนี้นฉันกำลังจัดการเก็บข้าวของของฉันอยู่ คุณลุงก็เดินมาหา
“พิน เดียวตอนเย็น ๆ ไปเดินเล่นกับลุงหน่อยไหม”
แม้ใจจะไม่อยากไป แต่ฉันก็พยักหน้าตอบรับคุณลุงไป

พอตกเย็น แดดร้อนแล้ว คุณลุงก็พาฉันมาเดินแถว ๆ ชุมชนที่นี่

“อ่าว อ้ายภู่ กินข้าวแหลงมายัง แล้วผู้สาวที่มานำเจ้าคือไผ หลานเจ้าบ่”

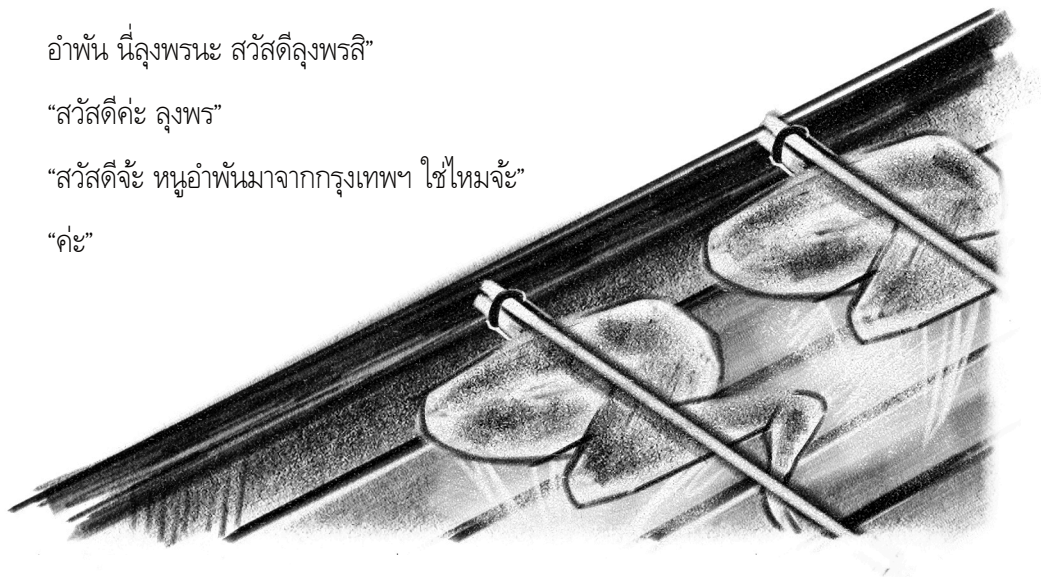
“ยังบ่ได้กินหยั่งเลยอ้ายพร นี่ หลานช้อยเอง เปิ่นชื่ออำพัน...”

อำพัน นี่ลุงพรนะ สวัสดิ์ลุงพรสิ”

“สวัสดิ์ค๊ะ ลุงพร”

“สวัสดิ์จ๊ะ หนูอำพันมาจากกรุงเทพฯ ใช่ไหมจ๊ะ”

“ค๊ะ”

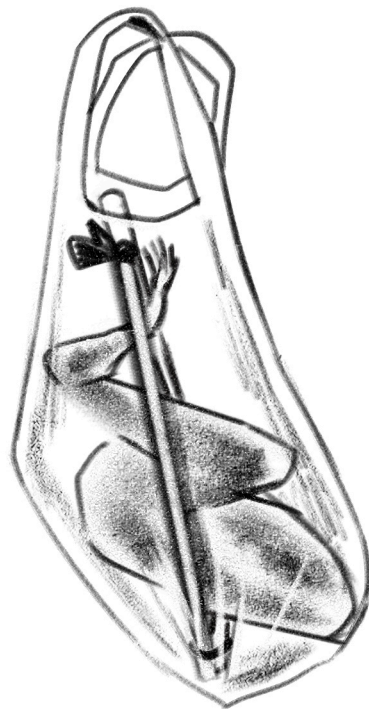
“มาไกลเชียว นี่ลุงให้หนูนะ กำลังโตต้องกินเยอะ ๆ ”

“ขอบคุณค่ะ”

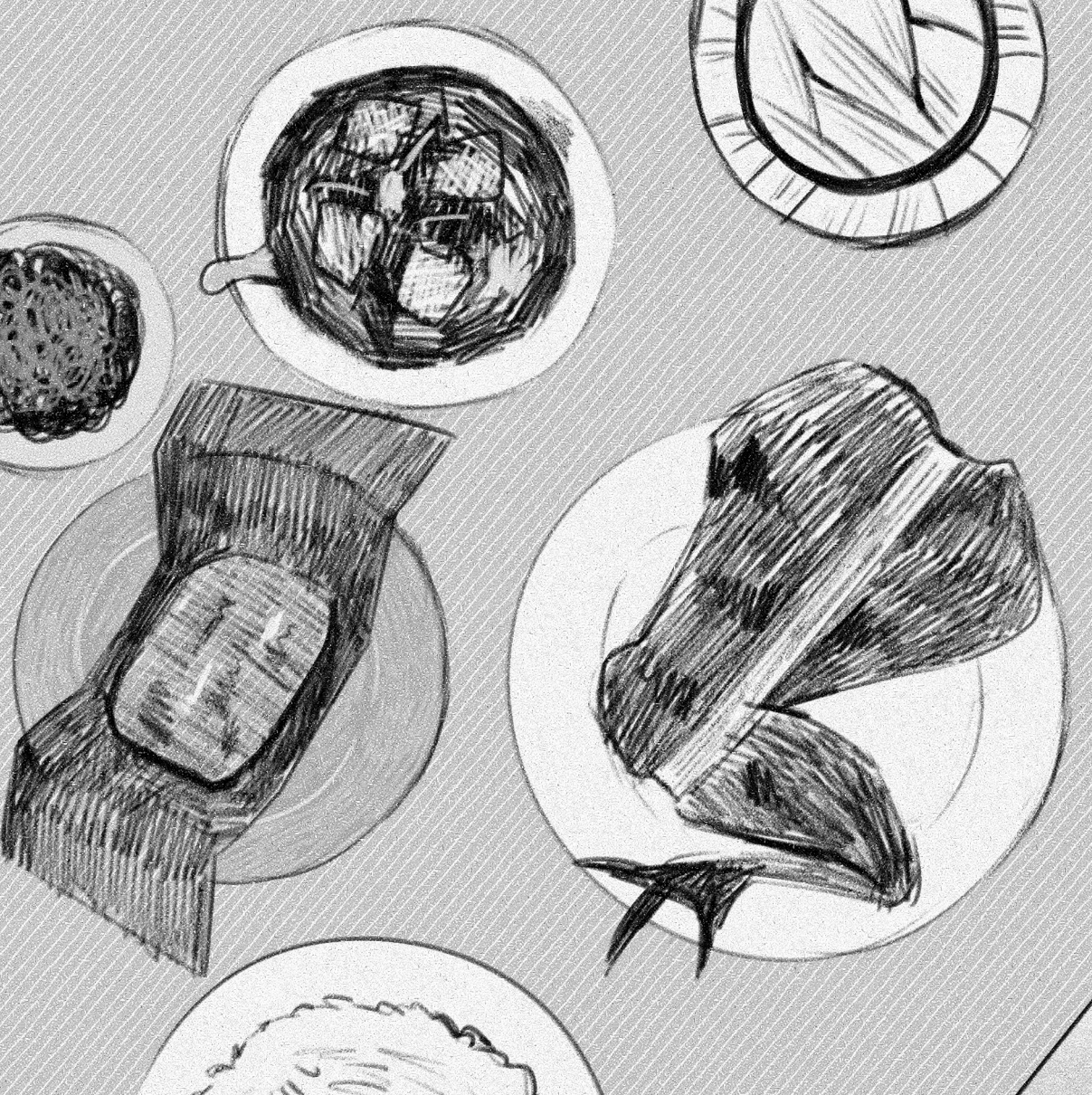
“หลานเจ้าคืองามคือพลอยอยู่ได้ แต่จ่อยไปจักหน่อย”

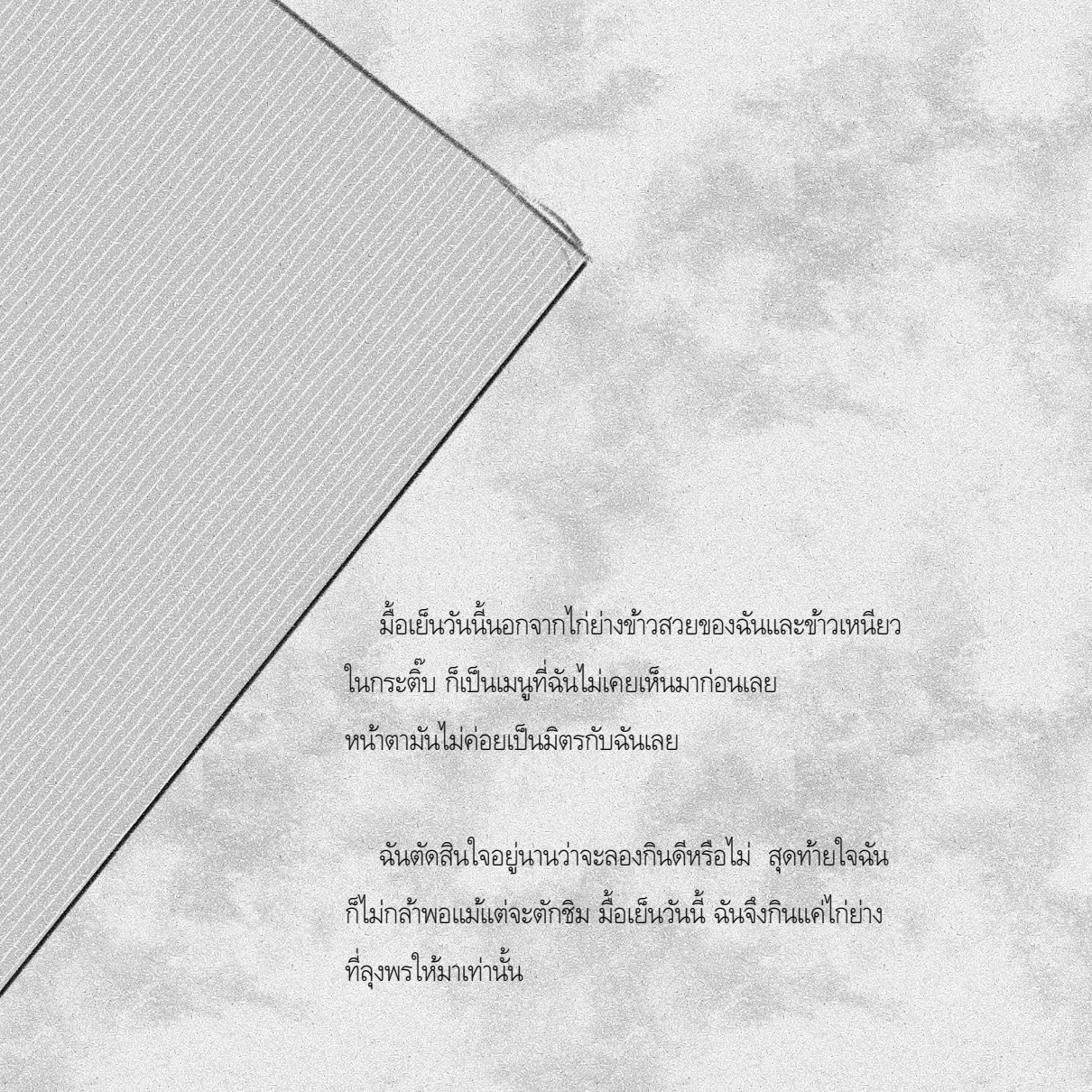
“ลำนี้อะดีแล้ว”

หลังจากนั้น คุณลุงก็ยืนคุยกับลุงพรอยู่พักใหญ่
ตลอดเวลาที่บพสนทนานี้ดำเนินไป จะคนที่รู้จัก
คุณลุงเข้ามาร่วมวงคุยด้วยอยู่ตลอด จากที่คุยกัน
เพียงสองคน ก็กลายเป็นวงสนทนาขยับ ๆ แต่
น่าเสียดายที่ฉันฟังไม่ออกเลยแม้แต่บ่อย

บรรยากาศที่ในช่วงเย็นคึกคักไม่น้อยมีคนพลัดกันมาต่อแถวซื้อไก่ย่างร้านลุงพร
และร้านขายของชำตรงข้ามร้านไก่ย่างของลุงพรอยู่เรื่อย ๆ

มือเย็นวันนี้นอกจากไถ่อย่างข้าวสวยของฉันและข้าวเหนียว
ในกระติ๊บ ก็เป็นเมนูที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย
หน้าตามันไม่ค่อยเป็นมิตรกับฉันเลย

ฉันตัดสินใจอยู่นานว่าจะลองกินดีหรือไม่ สุดท้ายใจฉัน
ก็ไม่กล้าพอแม้แต่จะตักชิม มือเย็นวันนี้ ฉันจึงกินแค่ไถ่อย่าง
ที่ลุงพรให้มาเท่านั้น

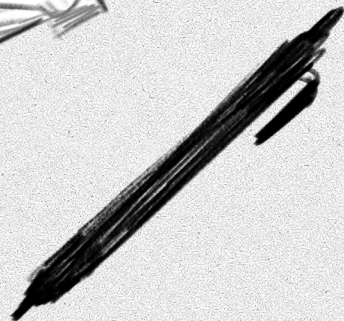
๓๓/๐๕/๒๐๑๔

มาถั่วบ้านหลุมอุ้มหลื้อ

เพื่อช่วยจิ้งหรีด รกมาตัว ๑๒ ซล.

ทำไม่แม่ตัวได้มาอยู่หน้าต้อป

นี่ก็ไม่ใช่ อยากรากกลับบ้าน

ฉันจับคืนแรกด้วยการเล่าความรู้สึกของฉันลงไปในสมุด
แม่ที่นั่นไม่ได้เยื่ออย่างที่ฉันคิด แต่ใจกลับเอาแต่คิดถึงบ้าน
คิดถึงแม่ คิดถึงบิว คิดถึงโม คิดถึงทุกคนในห้องม.1/2
คิดถึงทุก ๆ อย่างจากที่ที่ฉันจากมา

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์ ถึงเวลาเปิดเทอมแล้ว โรงเรียนใหม่ ชุดใหม่
คราคร่ำด้วยนักเรียนมากหน้าหลายตาที่พูดคุยกันอย่างออกรส
บรรยากาศในโรงเรียนครึกครื้นเป็นพิเศษ

แต่สำหรับฉัน มันคือภาษาต่างดาวที่ฉันไม่เข้าใจ
หากตอนนี้ฉันยังอยู่ที่โรงเรียนเดิม ฉันคงมีความสุขไม่น้อย
ได้จับกลุ่มคุยกันที่โรงอาหาร เล่าประสบการณ์ช่วงปิดเทอม
ของกันและกัน

ฉันในตอนนั้นทำได้เพียงแค่จินตนาการถึงภาพพวกนั้น
แต่ยิ่งจินตนาการไปไกลมากเท่าไร ยิ่งทำให้ฉันอยากกลับบ้าน
กลับไปหาที่เป็นของฉัน

“เธอชื่ออะไรเธอ”

“อำพันจ๊ะ”

“เธอมาจากกรุงเทพฯ เธอ ดีจังเลย”

เพื่อนร่วมห้องต่างมาล้อมโอบให้กำลังใจ ถ้ามถึงที่มาที่ไปของฉัน

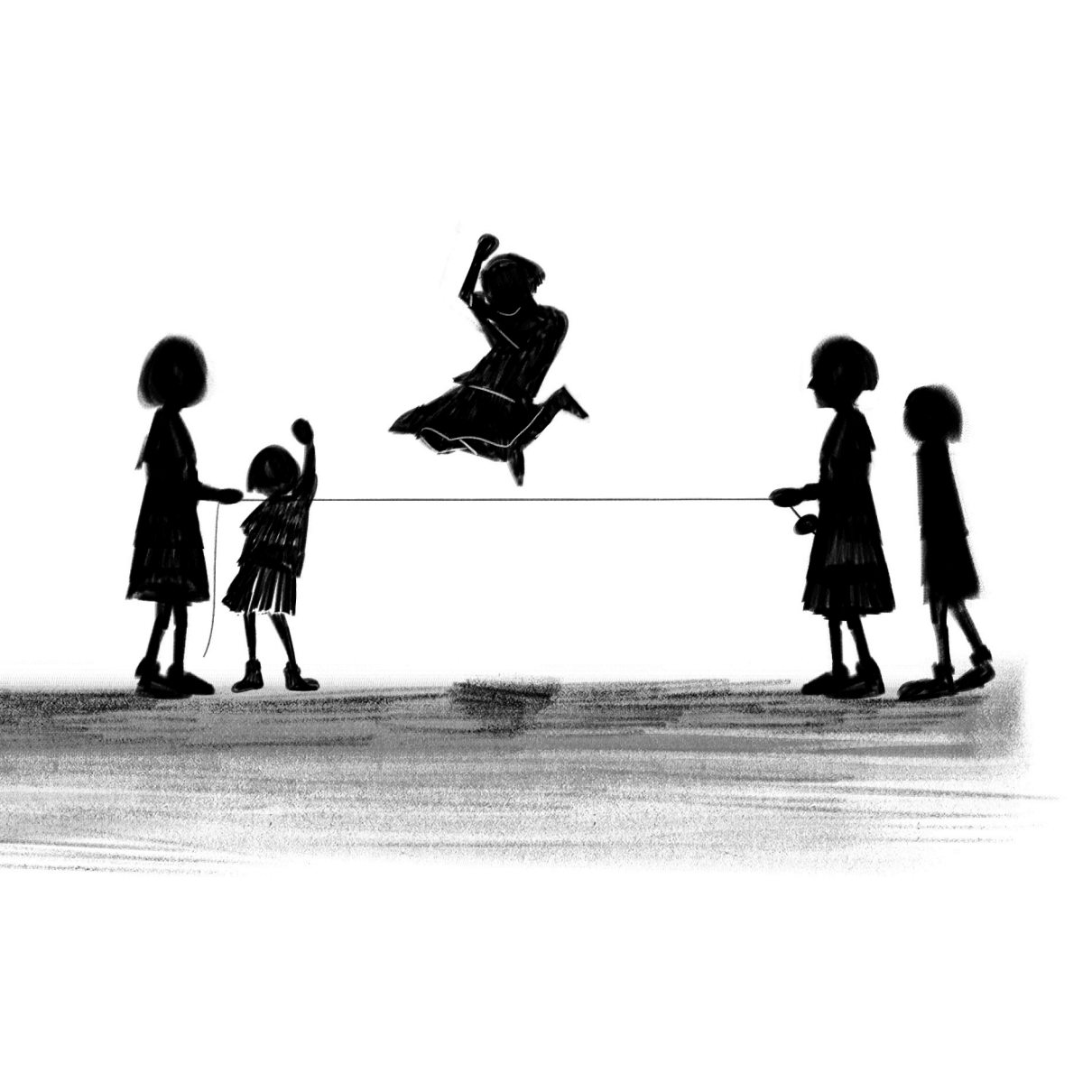

คำถามแล้ว คำถามเล่า ที่เหล่าคนร่วมห้องถามฉัน ฉันไม่ค่อยแน่ใจแล้วว่า

พวกเขาถามเพราะอยากเป็นเพื่อนฉันจริง ๆ

หรือแค่อยากรู้ว่าชีวิตฉันก่อนหน้านี้ฉันเป็นอย่างไร ถึงมาลงเอยที่นี่

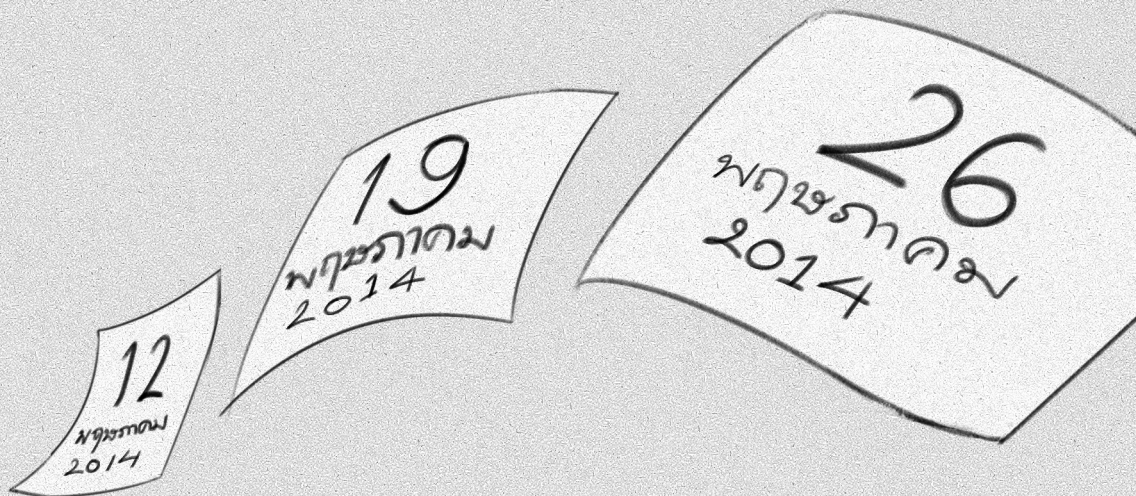
นี่ไม่ใช่ที่ของฉัน ฉันอยู่ที่ไหน นี่คือการผันหรือเปล่า

หากนี่คือความฝัน
ได้โปรดตื่นทีเถอะ

แต่ไม่ว่าฉันจะหลอกตัวเองอย่างไร สุดท้ายนี้ไม่ใช่ความฝัน

2

វិញ្ញាបនបត្រ
2014

การร้องไห้ไม่ช่วยอะไร

ความรู้สึกมากมายลุ่มอยู่ในอก

คิดถึง เหงา เศร้า

ผลสมกันยุ่งเหยิง เป็นอันไม่ยากทำอะไร

ไม่ว่าจะพยายามข่มใจให้สงบอย่างไร

แต่เพียงแค่หลับตาลง

หน้าของทุกคนก็ปรากฏขึ้นมา

แม่ที่นี่จะเจียบสงบต่างกับบ้านที่กรุงเทพฯ

แต่ยิ่งเจียบมากเท่าไร

มันยิ่งทำให้ฉันได้ยินเสียงในหัวหนักขึ้น

ฉันเมื่อเต็มทนที่จะฟังเสียงพวกนี้แล้ว

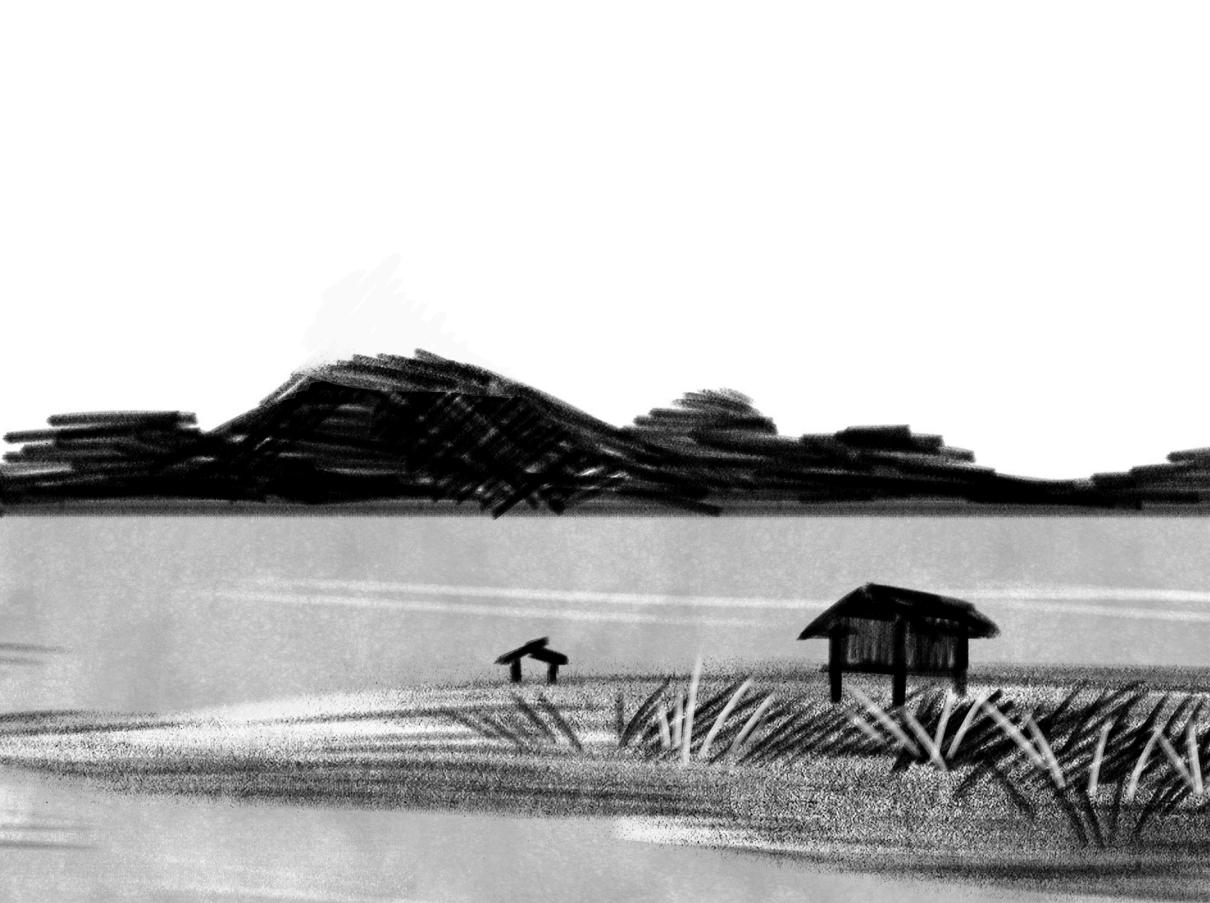
ก่อนที่จะรู้ตัว ฉันเริ่มเดินออกมาจากบ้าน

เดินไปหาสถานที่สักแห่งหน

ที่ทำให้ฉันผละจากเสียงพวกนั้น

ฉันได้เจอที่นี่ คนแถบนี้เรียกว่า 'ริมโขง' หรือก็คือริมแม่น้ำโขง
กลืนน้ำ ดิน หิน ผสมกับสายลมที่พัดมา

คลอไปกับเสียงคลื่นกระทบฝั่ง มันทำให้ใจฉันสงบได้ชั่วคราว

ปลอบประโลมความคิดถึงบ้านของฉัน

เมื่อฉันไม่สบายใจ ฉันจะมาที่นี่

แม้ว่าริมโขงจะบรรเทาความเศร้าฉันได้ แต่นั่นก็เพียงชั่วคราว

เมื่อต้องกลับบ้าน ทุกอย่างก็จะกลับมา

...

สายน้ำไหลไปไม่หวนคืน ฉันหมดเวลาหลายชั่วโมงไปกับการจ้องมองแม่น้ำโขง

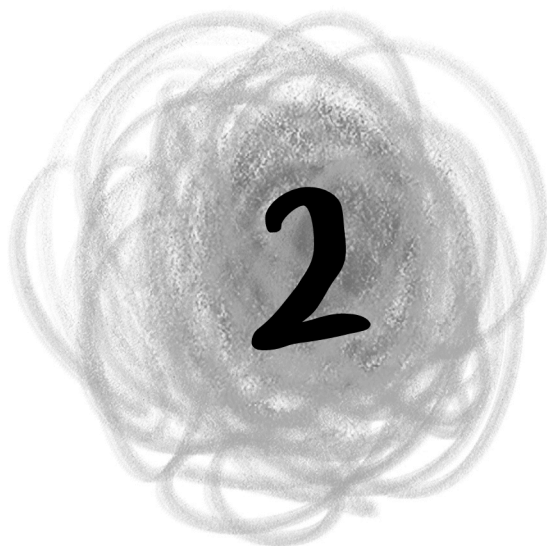
เอาแต่ครุ่นคิดถึงภาพที่ไม่มีทางเกิดขึ้นจริง

ถ้าหากบิวกับโมอยู่ที่นั่นด้วยก็คงดี

...

ถ้าหากตอนนี้มีใครสักคนอยู่ที่นั่นกับฉัน

มันคงเป็นเรื่องที่วิเศษที่สุดเลย

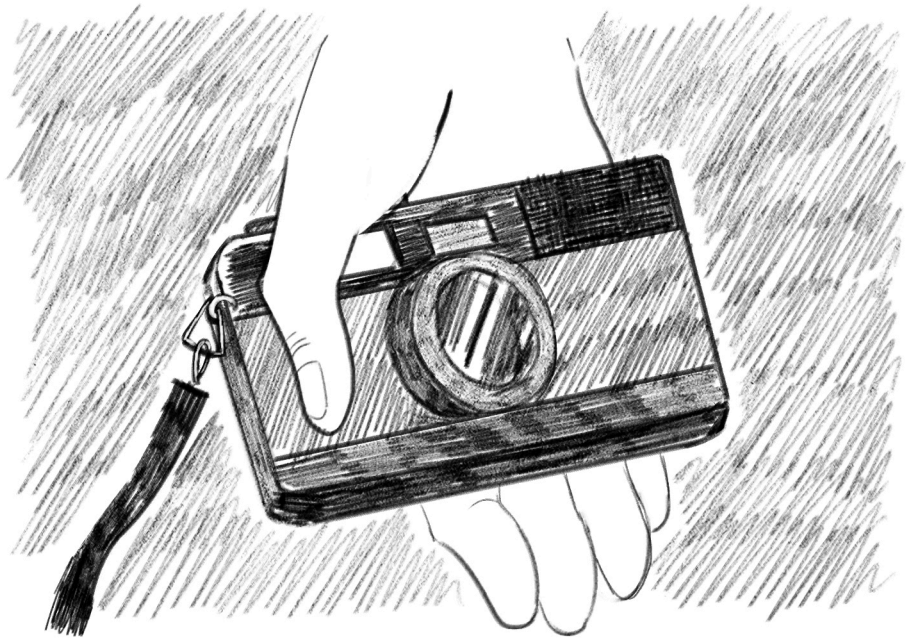
“ ”
...

“พิน หนูว่างอยู่รึเปล่า”

“ว่างค่ะ คุณลุงมีอะไรไปเล่าคะ”

“ลุงมีของจะให้”

“กล้องฟิล์ม? มันดูเก่ามาเลยนะคะ”

“ถึงจะเก่าไปหน่อย แต่ยังใช้ได้อยู่นะ เอาไปสิ”

“คุณลุงให้กล้องหนูทำไมเหอะคะ”

“ที่นี่เองก็ไม่ค่อยมีอะไรให้ทำ ลุงกลัวหนูจะเบื่อ”

“ขอบคุณค่ะ แต่...หนูใช้กล้องฟิล์มไม่เป็น”

“ไม่เป็นไร มาสิ เดี๋ยวลุงจะสอนหนูใช้”

...

“พิน มาอยู่ที่นี่เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็...”

ฉันอึ้งไม่รู้จะพูดอย่างไรดี จึงค่อย ๆ สูดลมหายใจช้า ๆ

รวบรวมความกล้าพูดความรู้สึกของตัวเองออกไป

“คือ..คุณลุงคะ หนูอยากกลับบ้าน”

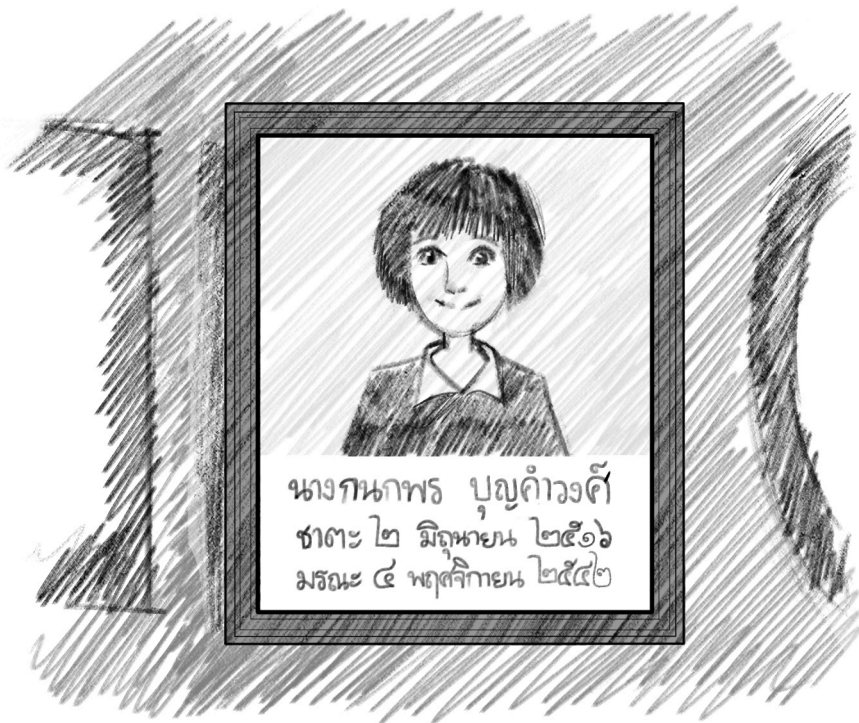
“ลุงเข้าใจนะ”

“คุณลุงไม่โกรธหนูหรอกคะ”

“ไม่จ๊ะ ลุงไม่มีเหตุผลอะไรต้องโกรธหนูเลย การต้องย้ายจากบ้าน
มาอยู่ที่ไกล ๆ เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาปรับตัวกันทั้งนั้น ช่วงที่มาอยู่ใหม่ ๆ
ทุกคนก็รู้สึกอยากกลับบ้านกันทั้งนั้น”

“มันไม่มีทางอื่นเลยจริง ๆ เหรอคะ หนูไม่อยากอยู่ที่นี้”

“...พันบอยครั้งชีวิตก็ไม่ให้ทางเลือกกับเรา มันจะผลักเราให้ไปเจอในสิ่งที่
ไม่อยากเจอ บีบให้เราไปในที่ที่เราไม่อยากไป บังคับให้เราทำในสิ่งที่เราไม่
อยากทำหรือแม้กระทั่งบังคับให้เราต้องอยู่คนเดียว เราจะรู้สึกว่ามันยาก
จนอยากจะทำหนึ่คิดอยู่เสมอมันเป็นไปไม่ได้ คิดถึงทุกอย่างในชีวิตที่
เสียไป”

นางกนกพร บุญคำวงศ์
ชาตะ ๒ มิถุนายน ๒๕๑๖
มรณะ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

“ถึงอย่างนั้นทุกคนก็มีหนทางของตัวเองเสมอ
แม้จะเหนื่อยยากแสนเข็ญจนอยากยอมแพ้ ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาให้ไหล”

“แต่ในท้ายที่สุด เราจะผ่านมันไปได้”

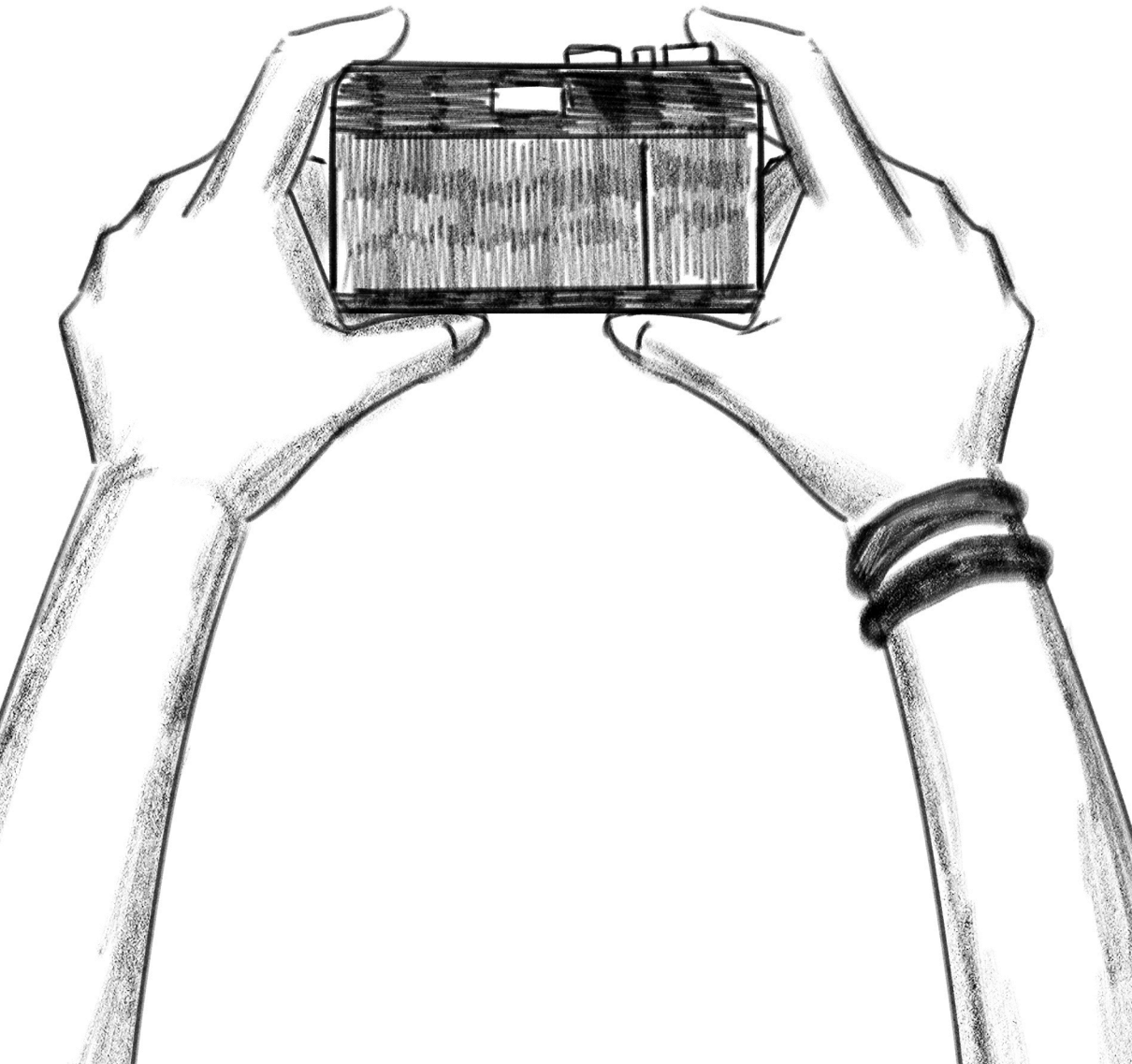

“การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอด
เราต้องยอมเสียบางอย่างเพื่อที่จะโตขึ้น”

“ไม่ต้องกังวลไป ตอนนี้หนูก็ยังมึนอยู่ด้วย มีปัญหาอะไรไม่สบายใจ
บอกลุงได้เสมอนะ”

...

จนเวลาล่วงเลยมาถึงกลางคืน
คำพูดของคุณลุงวนเวียนอยู่ในหัวฉัน
มันจะเป็นไปได้จริง ๆ เหรอ
ฉันจะอยู่ในที่ที่ไม่ใช่ของฉันได้จริง ๆ เหรอ

ฉันนอนดูกล้องตัวนี้ที่เพิ่งได้มาอยู่ทั้งคืน
ฉันเองก็ยังไม่ออกกว่าจะเอากล้องไปถ่ายรูปที่ไหนดี
เลยตัดสินใจจะพากล้องตัวนี้ติดตัวเอาไว้
เมื่อเจออะไรที่น่าสนใจจึงจะหยิบกล้องขึ้นมาถ่าย

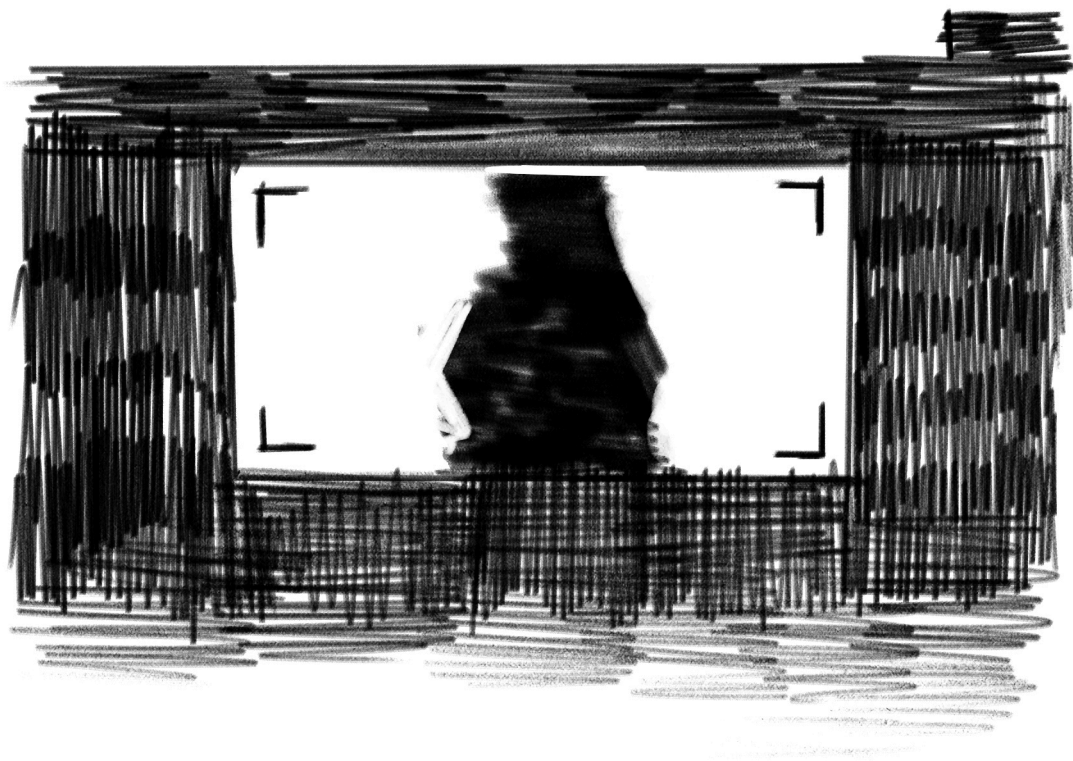
หลายวันผ่านไป...

วันนี้เป็นวันหยุด อากาศวันนี้ร้อนเสียจนฉันไม่อยากอยู่ในบ้าน
ฉันจึงตัดสินใจว่าวันนี้ฉันจะเอากล้องที่ได้มา ไปถ่ายรูปแถวริมโขง

แต่กว่าจะจัดการงานบ้านเสร็จ ก็ตกเย็นเสียแล้ว โชคยังเข้าข้างฉัน
ที่วันนี้มีลมอยู่บ้าง ฉันจึงจัดการงานบ้านได้โดยไม่เป็นลมไปซะก่อน

เมื่อเดินมาถึงริมโขง ฉันก็มองหามุมเพื่อถ่ายรูป ลองฝึกวัดแสงตามที่คุณลุงสอน
ในตอนที่กำลังจะกดถ่ายรูป ก็มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาในกล้อง

เธอยืนอยู่ไม่ไกล หันหน้ามาหาฉันและยืนดูฉันอยู่เงียบ ๆ

“ขอโทษนะคะ ช่วยหลบหน่อยได้ไหม ฉันกำลังถ่ายรูปอยู่”

“แสงดาวขอโทษนะ จะหลบให้ได้ยวี้” เธอเขยิบออกจนพ้นกล้อง

‘แสงดาวเธอเป็นชื่อที่เพราะจัง’ ฉันคิดในใจเงียบ ๆ

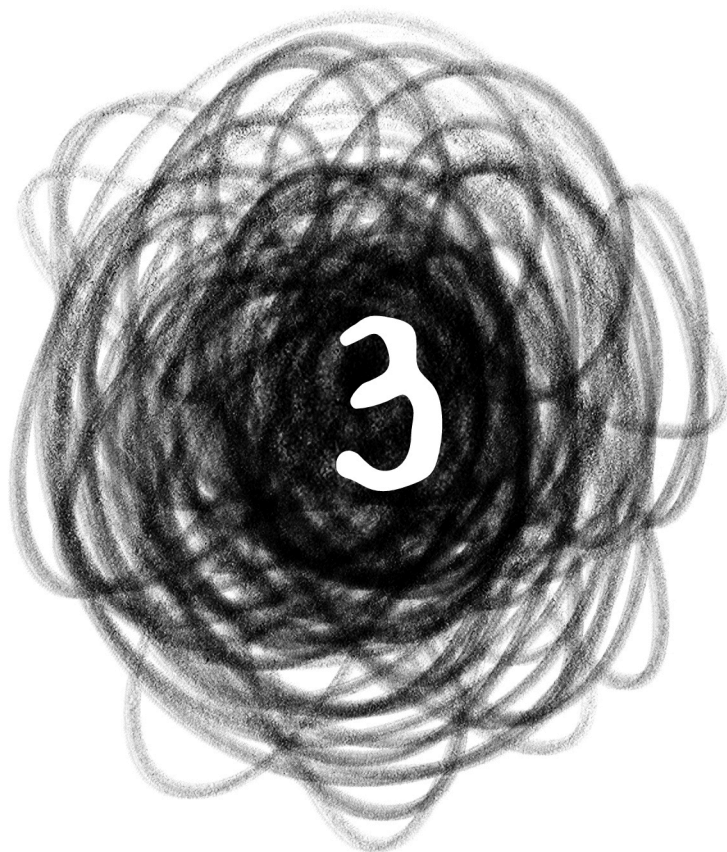
ฉันกดถ่ายรูป ก่อนจะลดกล้องลงเพื่อเห็นหน้าตาของเจ้าชื่อที่แสนไพเราะนี้

เด็กผู้หญิงคนนั้นโบกมือให้ฉัน

ดวงตากลมโตราวกับหลุมดำ

ดึงดูดจนไม่อาจละสายตาไปได้

“สวัสดิ์ หน้าเธอไม่คุ้นเลย ฟังมาอยู่ที่นี้เธอ เราชื่อแสงดาวนะ”

“ใช่ ส่วนเราชื่อ อำพัน”

“ชื่อเธอน่ารักจัง”

แต่ก่อนที่บทสนทนาจะได้ไปต่อ ท้องของฉันก็ส่งสัญญาณประท้วงถึง

อาหารเย็นซะก่อน มันน่าอายสุด ๆ เลยที่เสียงท้องร้อง

ทำลายบรรยากาศยามเย็นที่สวยงามขนาดนี้

“ขอโทษ เมื่อกี้เสียงตัวเอง น่าเกลียดสุด ๆ เลย”

“เย็นป่านี้นี้แล้ว จะหิวก็ไม่แปลก รีบกลับบ้านไปกินข้าวเถอะ ปล่อยให้ท้องหิว มันไม่ดีต่อร่างกาย บ้ายบายจ้ะ” เธอโบกมือลาฉันก่อนจะเดินหายไปในตรอกใกล้ ๆ

ภาพของแสงตะวันยามเย็น ณ ริมโขมเมื่อเย็น หายไปจากหัวของฉันหมดสิ้น และถูกสลักแทนที่ด้วยเด็กผู้หญิงที่ชื่อแสงดาว เธอแตกต่างจากทุกคนที่ฉันเจอที่นี่ ให้ความรู้สึกลิ้มกลับแต่กลับชวนค้นหา แปลกหน้าแต่คุ้นเคยความรู้สึกฟุ้งซ่านกลับสงบลงเมื่อคุยกับเธอ เพียงชั่วอึดใจมีก้อนตะกอนความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา

หรือเธอคือคนที่ฉันจะรอมาตลอด

หลังจากวันนั้น ทุกครั้งที่ผ่านไปแถวริมโขง ฉันเจอแสงดาวอยู่แถวนั้นเสมอ เธอมักจะโบกมือ
และยิ้มหวานต้อนรับฉันอยู่ตลอด เธอจะยืนดูฉันถ่ายรูปและชวนคุยเรื่องต่าง ๆ นานารอบตัวทั้ง บ้าน
โรงเรียน ของที่ชอบ สีที่ชอบ งานอดิเรกและอื่น ๆ นานวันเข้า เราทั้งสองคนหากมีเวลาว่างก็จะมา
นั่งคุยกันที่ริมโขง

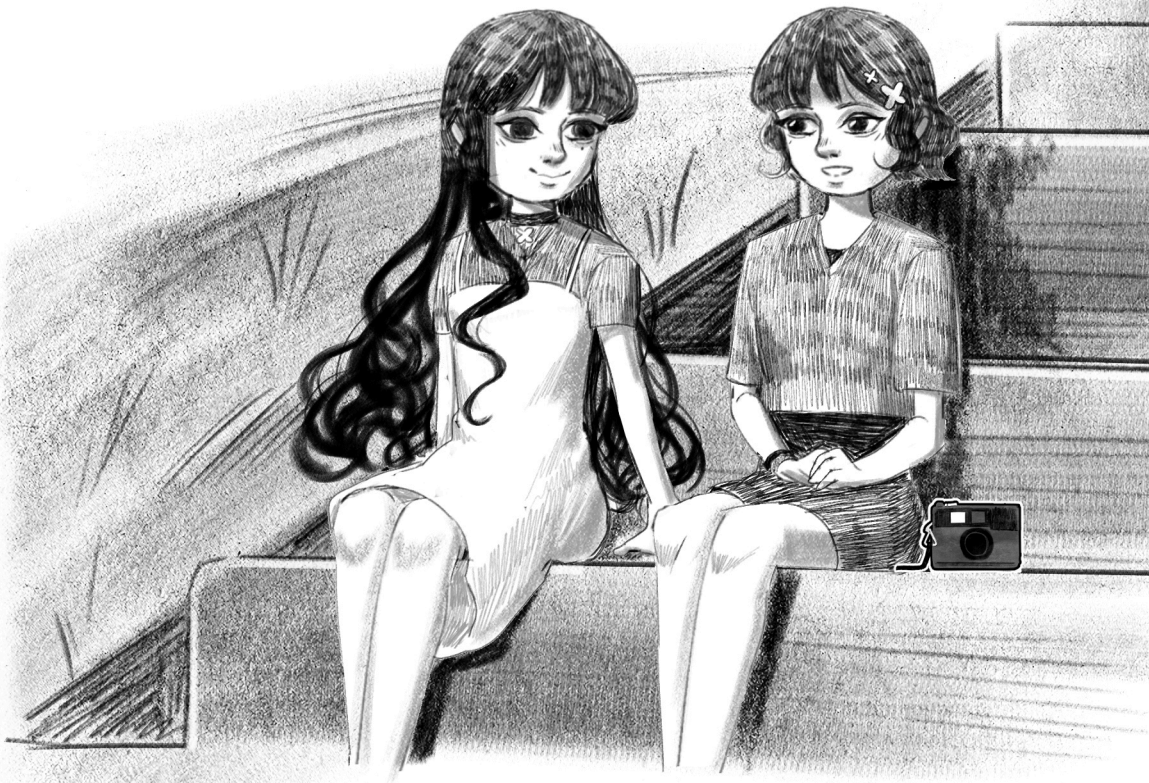
“อำพัน เธอดูกังวลนะ มีอะไรหรือเปล่า เล่าให้แสงดาวฟังได้นะ”

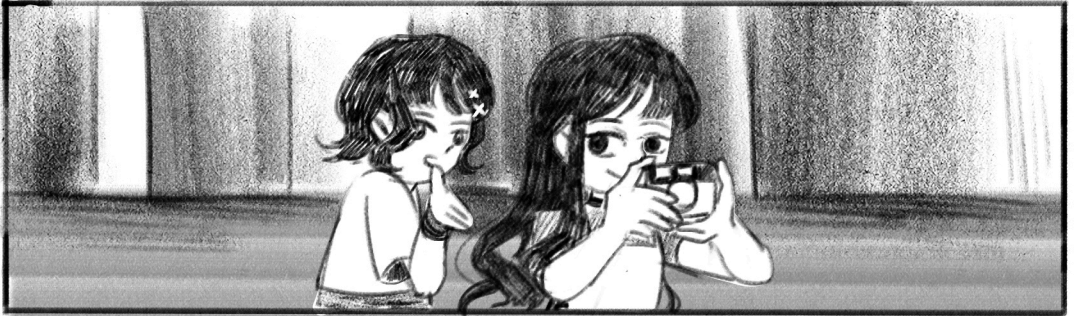
แสงดาวจะถามฉันด้วยคำถามนี้ทุกครั้งที่เราเจอกัน

ฉันเกรงใจแสงดาวที่จะเล่าปัญหาของตัวเองให้เธอฟัง

“ถ้าเธอไม่บอกเล่าก็ไม่เป็นไร แต่แสงดาวคิดว่าจะดีกว่ารีเปล่า

ถ้าได้ระบายมันออกมา แสงดาวจะอยู่นี่รอฟังเสมอนะ”

แม่จะลัลเล แต่ฉันก็เล่าให้เธอฟัง

และทุกอย่างดีขึ้นอย่างที่แสงดาวบอก

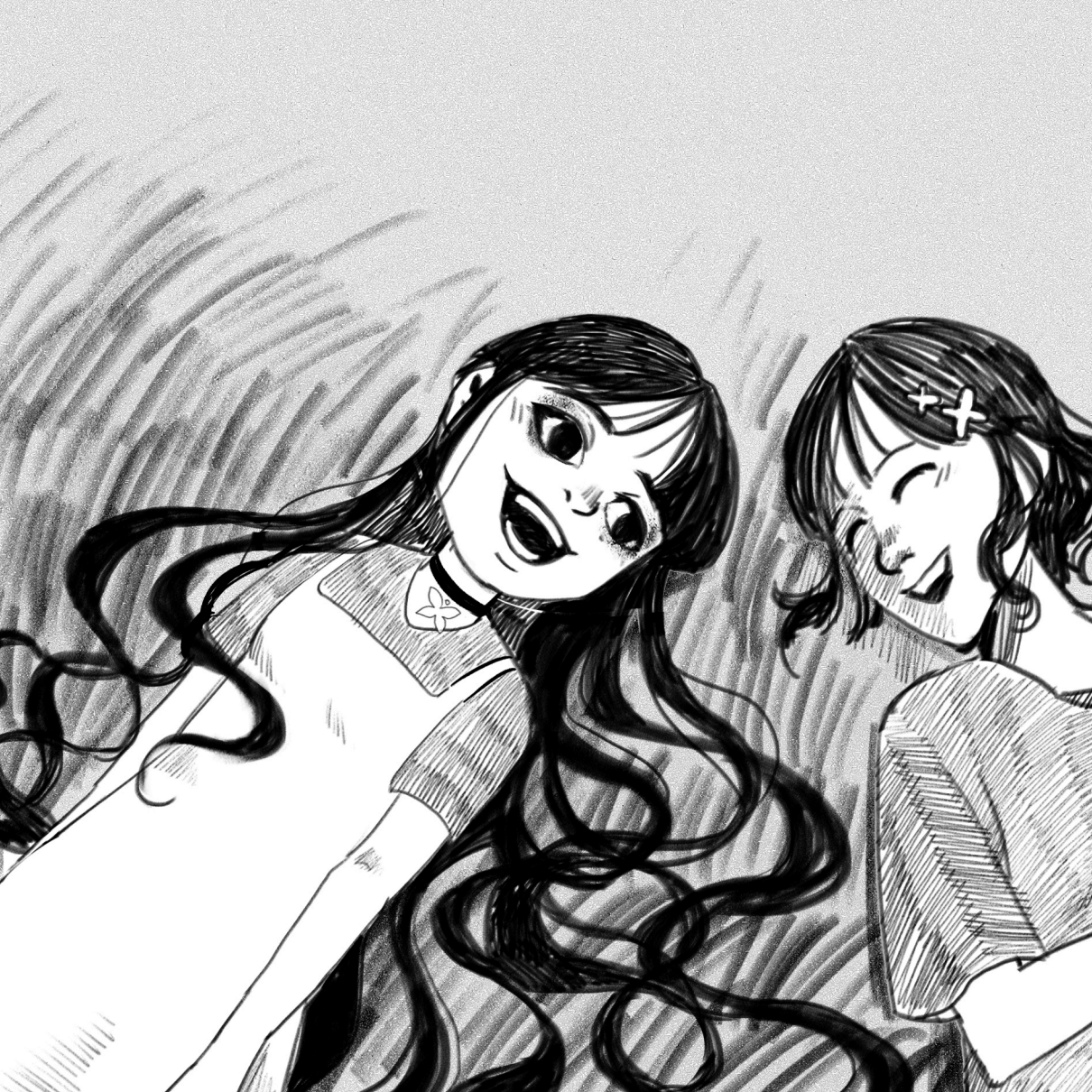

ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้มีความสุขขนาดนี้

เธอคือคนที่ฉันรอมาตลอด

เธอคือชิ้นส่วนที่เข้ามาเติมเต็ม
และทำให้ที่นี่เป็นที่ที่ของฉันได้

ตั้งแต่ได้รู้จักกับแสงดาว ฉันก็ไม่อยากได้อะไรอีก
แม้แต่ทุกอย่างที่กรุงเทพฯ ก็ไม่ต้องการอีกแล้ว

“อำพัน สัญญากับแสงดาวได้ไหมว่าเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป”

"แน่นอน ฉันจะไม่ไปไหน"

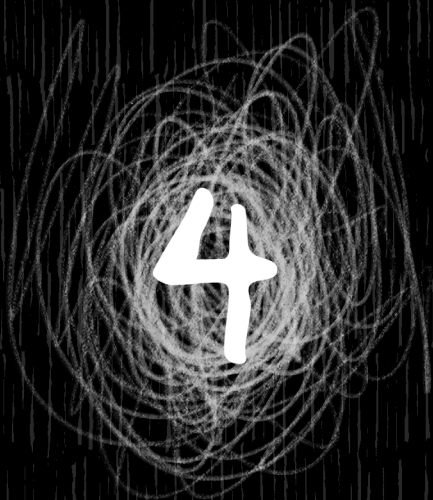
ฉันอยากให้ช่วงเวลานี้คงอยู่ตลอดไป

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี
สวยงามและเปล่งประกาย

แต่เรากับโดนชีวิตชิงช้า
ฉันสามารถมีความสุขได้เพียงแค่ยวเดียว

โรงเรียนเป็นเพียงสถานที่กักขังฉัน
และกีดกันฉันกับแสงดาว

เช่นนั้นแล้ว มีเหตุผลอะไรให้ฉันต้องไปอีก

“พิน มาเหนื่อยๆ ลุงมีเรื่องจะคุยด้วย”

“คุณลุงมีอะไรจะคุยกับหนูหรือคะ”

“รู้ไหมทำไม ลุงถึงเรียกหนูมาคุย”

“ไม่รู้ค่ะ” จินส่ายหน้า

“ไม่มีอะไรอยากจะบอกลุงเลยเหรอ”

“ไม่มีค่ะ”

“พิน”

“คุณลุงมีอะไร ก็พูดมาเถอะคะ หนูไม่รู้ว่าคุณลุงเรียกหนูมาคุยทำไม”

“พิน โรงเรียนโทรมาถามลุงว่าหนูอยู่ไหนและบอกว่าหนูไม่มาโรงเรียนแล้ว

สองอาทิตย์ แต่ลุงไปส่งหนูที่โรงเรียนทุกวัน พินอธิบายมาว่านี่หมายความว่า
อย่างไรกัน”

ฉันพูดไม่ออก

“ที่หนูบอกอยากกลับบ้านเองนี่เกี่ยวกับด้วยใช่ไหม”

“พิน ตอบลงมา หนูโตดเรียนทำไม”

“...”

คุณลุงมองฉันไม่วางตา ไม่พูดอะไรต่อ จดจ่อรอคำตอบจากฉัน

ความเจ็บปวดคลุมระหว่างเราทั้งสองคน ความอึดอัดกระจายอยู่ทั่วทั้งบ้าน

เหมือนเข็มไหลทั่วแผ่นหลัง ฉันจะพูดออกไปได้อย่างไร

ว่าที่คุณลุงพูดมาเป็นจริงทุกอย่าง

“พิน หนูเป็นเด็กดีมาตลอด ทำไมหนูทำแบบนี้ หนูก็รู้ว่าแม่หนูเขาต้องออกไป

ไกลบ้านเพื่อหนู เลยต้องฝากหนูไว้กับลุง หวังให้หนูตั้งใจเรียน

แล้วทำไมหนูทำแบบนี้”

ฉันหันหลังและเตรียมเดินหนี ฉันไม่อยากฟัง

“พินกลับมาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน พิน อำพิน” คุณลุงรีบสับเท้าตามหลังฉันมา

“อำพิน” คุณลุงคว้าแขนฉัน “ตอบลุงมา หนูโดดเรียนทำไม”

“...หนูเหงา...” ฉันพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

“...หนูโดดเรียนเพราะเรื่องแค่นี้เหรอ พิน หนูเป็นเด็กดีมาตลอด

ทำไมหนูทำแบบนี้ หนูโตแล้วนะลูก หนูก็รู้ว่าแม่หนูเขาต้องออกไปไกลบ้าน

เพื่อหนู หวังให้หนูตั้งใจเรียน แล้วทำไมหนูทำแบบนี้”

“ทำไมละ พิน มีอะไรทำไมถึงไม่บอกลุง!!”

“...หนูไม่อยากไปโรงเรียน”

“พินมีเหตุผลหน่อย หนูจะเอาอนาคตมาทิ้งเพราะเรื่องแบบนี้เหรอ”

“เหตุผลเหรอ! ได้! ก็เพราะไม่มีใครฟังและถามหนูสักคนเลยไงว่า

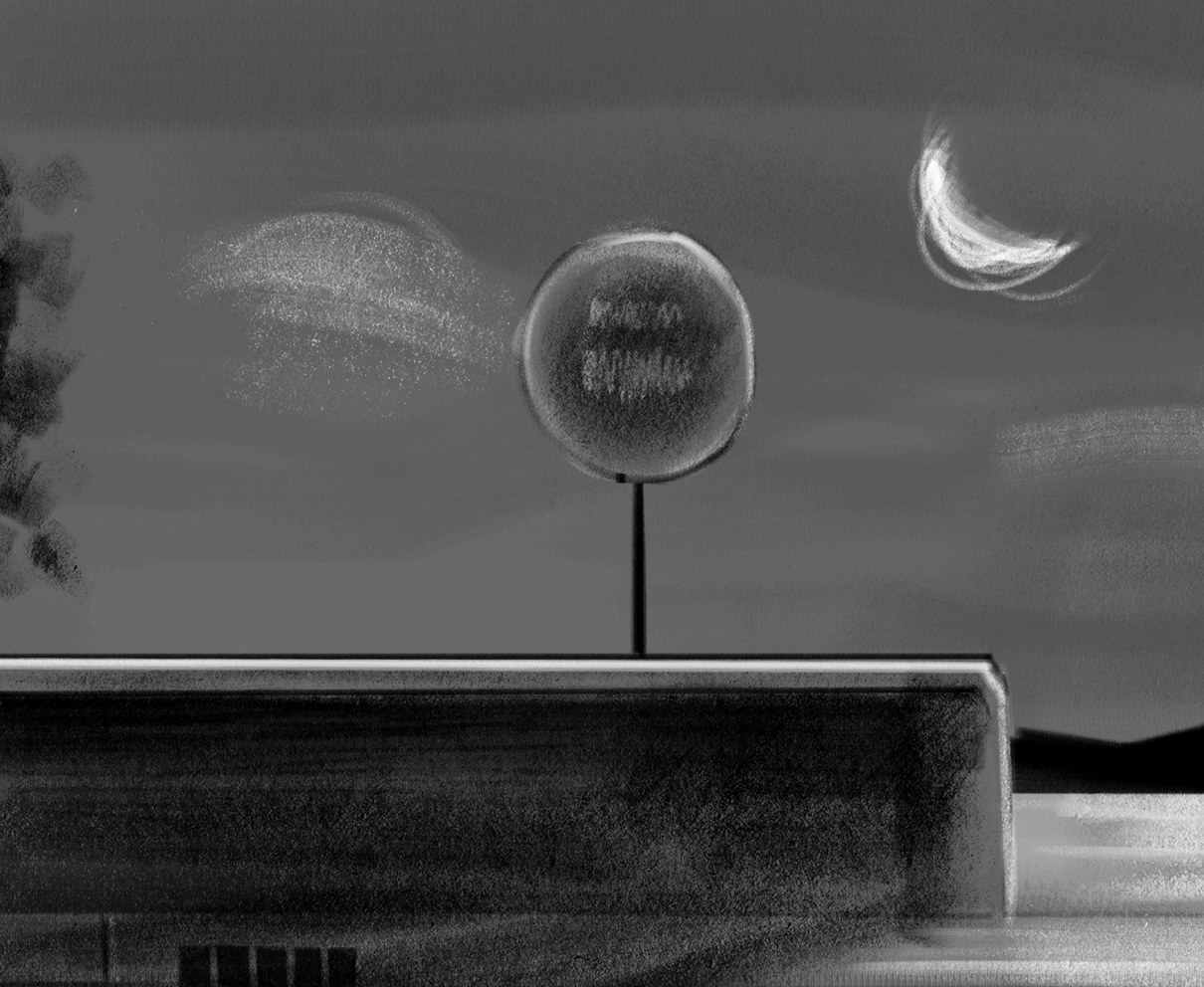
หนูต้องการอะไร!!” ฉันสะบัดแขนคุณลุงออกอย่างแรง

พอกันที ที่บอกว่าเข้าใจฉัน โกหกทั้งนั้น

เพราะสุดท้ายก็ไม่มีใครเข้าใจฉันเลยสักคน

ฉันออกวิ้งมาโดยไม่ทันคิด วิ้งไปอย่างไม่มีจุดหมาย ก่อนที่จะรู้สึกตัวเองว่าอยู่ที่ไหน
รอบข้างไร้ซึ่งเสียงใด ๆ มีเพียงเสียงลมเบา ๆ และเสียงร้องไห้ของฉัน

“อำพัน เธอมาทำอะไรที่นี่”

“แสงดาว”

“อำพัน เธอเป็นอะไรไหม”

สิ้นประโยคนั้น รู้สึกตัวอีกทีฉันกำลังซบไหล่เธอ กอดแสงดาวแนบ
ฉันระบายให้แสงดาวฟังไม่เป็นภาษา สะอื้นจนหายใจไม่ทัน
แสงดาวกอดปอบฉันอย่างนุ่มนวลและอ่อนโยน

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ตอนนี้ไม่มีใครทำร้ายเธอได้แล้ว”

อบอุ่นเหลือเกิน เธอพึงพาได้เสมอเลย เธอเป็นคนเดียวที่ฟังฉัน

“แสงดาวอย่าไปไหนนะ อยู่กับฉันก่อนนะ”

“แสงดาวอยู่กับอำพันเสมอ แสงดาวไม่ไปไหนแน่นอน”

ในวันที่ไม่มีใครเข้าใจฉันเลย ก็มีเพียงแค่เธอคนเดียวที่ยังอยู่与我

“นี่ อำพัน”

“อะไรเธอ”

“แล้วคุณลุงของเธอละ เธอจะไม่กลับไปหาลุงของเธอเธอ”

“ช่างมันสิ ฉันไม่สนแล้ว ฉันอยากอยู่กับเธอมากกว่า”

“เธอ...จิ้งคินนี่มาค้างบ้านแสงดาวก่อนไหม บ้านแสงดาวอยู่แถวนี้เอง”

ฉันพยักหน้าช้า ๆ

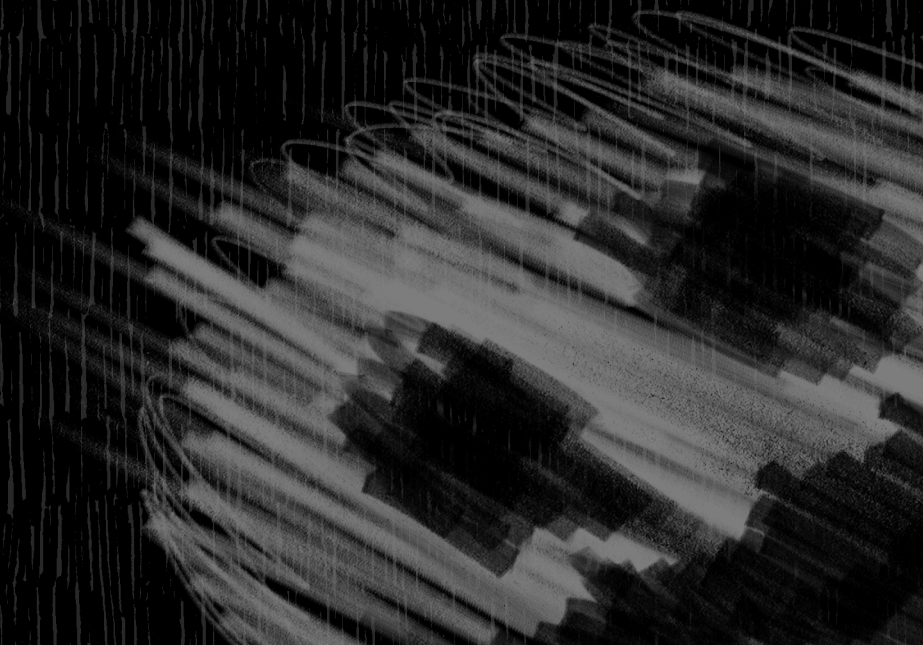
“โอ้ หน้าสวย ๆ ของเธอไม่เหมาะกับน้ำตาเลย” แสงดาวเช็ดน้ำตาอย่างเบามือ

ฉันจับมือแสงดาว เดินตามเข้ามาในตรอกใกล้ ๆ ฝ่าความมืดเข้าไป

“รอที่นี่เดี๋ยวนะอำพัน แสงดาวขอเตรียมตัวก่อน แสงดาวไม่ได้พาใครมาที่บ้านนานแล้ว”
“ได้”

บรรยากาศวังเวงชวนลูก ไม่มีแม้แต่เสียงลมหรือแมลงเลย

ระหว่างที่ฉันพยายามปรับตัวให้ชินกับความมืด ก็มีเสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลังฉัน

“ฉันพร้อมแล้ว ฉันมาสิ”

เมื่อหันตามเสียงเรียก ตาของฉันห่อหุ้มขึ้นกับความมืดแล้วก็เห็นที่มาของเสียง
ภาพที่เห็นตรงหน้าทำเอาฉันหมดแรงไม่มีเสียงจะร้องออกมา

“มาสิ มาอยู่ด้วยกันกับแสงดาว”

“มาเถอะอำพันเพื่อนรัก มาอยู่ด้วยกันตลอดไป ”
“อย่าเสียเวลาออกแรงดิ้นเลย แสงดาวไม่ชอบวิ่งไล่ละ
เดี๋ยวร่างกายเธอจะฉีกปละ ๗ ”

กว่าฉันจะรู้สึกตัวและออกตัววิ่งหนีก็ไม่ทันการเสียแล้ว

“เราสัญญากันแล้วไม่ใช่หรือว่าจะอยู่ด้วยกันตลอดไป”

ฉันไม่ได้หมายถึงแบบนี้

นี่มันอะไรกัน แสงดาวที่ฉันรู้จักมาตลอด

เพื่อนคนเดียวของฉัน

...

ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย

“แสงดาวกำลังช่วยอำพันอยู่ทางนั้น”

ไม่จริง ไม่ใช่

“อำพันจะบอกว่าคุณผ่านมาก็คงไม่เป็นความจริงหรอก

ถ้าไม่มีแสงดาว เธอจะบินยังไง”

“ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย”

“อยู่โดยที่ไม่มีใครเข้าใจหรือฟังเธอ”

“เธออยากได้อยู่แบบนี่จริง ๆ หรือ”

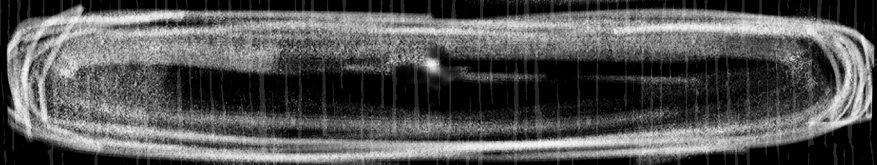
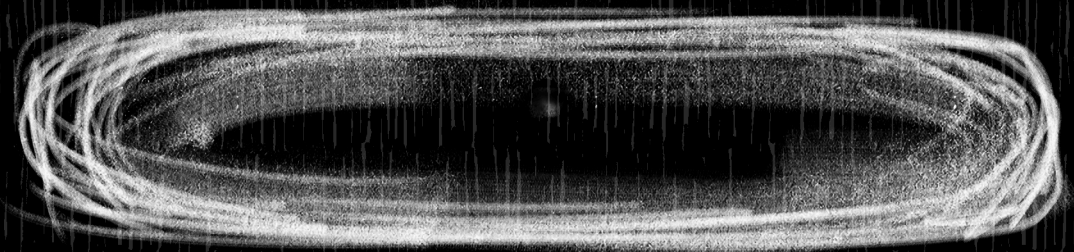
“อย่าตีหน้าในนี้หน่อยป่ะ”

“ไม่ต้องอยู่กับคนที่ไม่รักเธอ ไม่รับฟังเธอและไม่เข้าใจเธออีกต่อไปแล้ว”

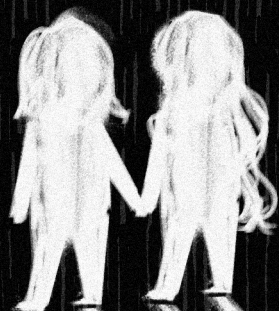

"มาดอ= อ้าปากที่รัก ไม่ต้องทนเหงาเลยหีบปวดอีกแล้ว"

"เพราะที่นี้จะมีแค่ฉันกับเธอ แบบที่เป็นมาตลอด"

ช่วงเวลาของราศีคืออยู่ช่วงนี้ครับ

อยู่ด้วยกันตลอดไป..
หรือเป็นแบบนี้จะดีแล้ว

...

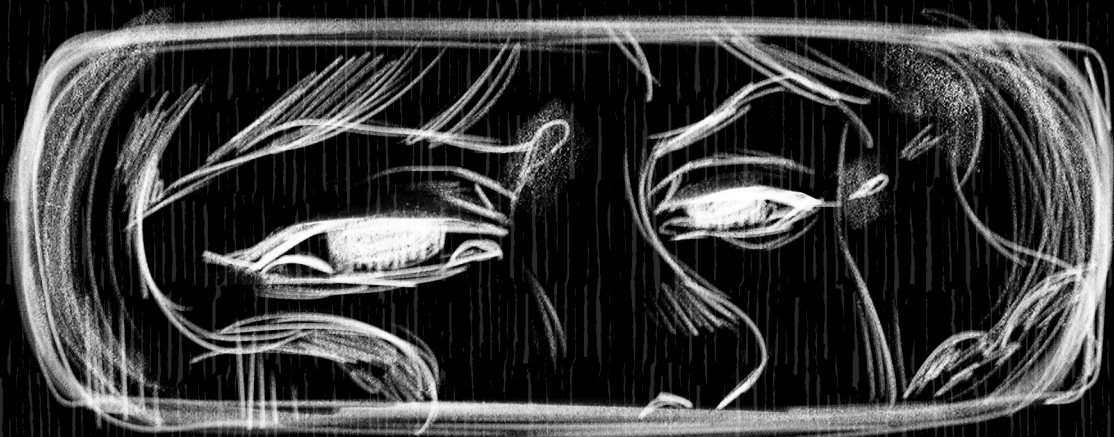
แต่
แต่ว่า

นี่เป็นสิ่งที่ฉันต้องการจริง ๆ ึ่งนะเธอ

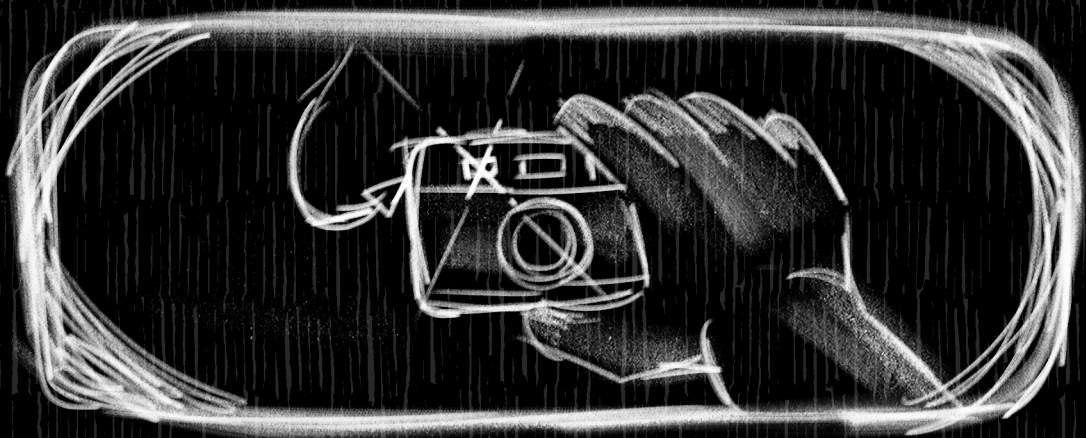
“...พันบอยครึ่งชีวิตก็ไม่ให้ทางเลือกกับเรา มันจะผลักเราให้ไปเจอในสิ่งที่ไม่อยากเจอ”

“บีบให้เราไปในที่ที่เราไม่อยากไป บังคับให้เราทำในสิ่งที่เราไม่อยากทำ”

“แม้กระทั่งบังคับให้เราต้องอยู่คนเดียว”

เราจะรู้สึกว่ามันยากจนอยากจะหนี คิดอยู่เสมอว่ามันเป็นไปได้
คิดถึงทุกอย่างในชีวิตที่เสียไป”

“ถึงอย่างนั้นทุกคนก็มีหนทางของตัวเองเสมอ

“การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอด
เราต้องยอมเสียบางอย่างเพื่อที่จะโตขึ้น”

“แต่ในท้ายที่สุด เราจะผ่านมันไปได้”

จับพลันเสียงกรีดร้องทูลร่ายดังขึ้น จันก็ได้สติ

“น้องรักใจ กล้าดื้ออย่างไ้ที่ทำกับฉันแบบนี้!!”

“ทั้งที่ฉัน เป็นทุกอย่างที่เคต้องการ

แถมอบแทนกันแบบนี้หรือ

วันนี้ฉันจะออกร่างแไปให้ได้

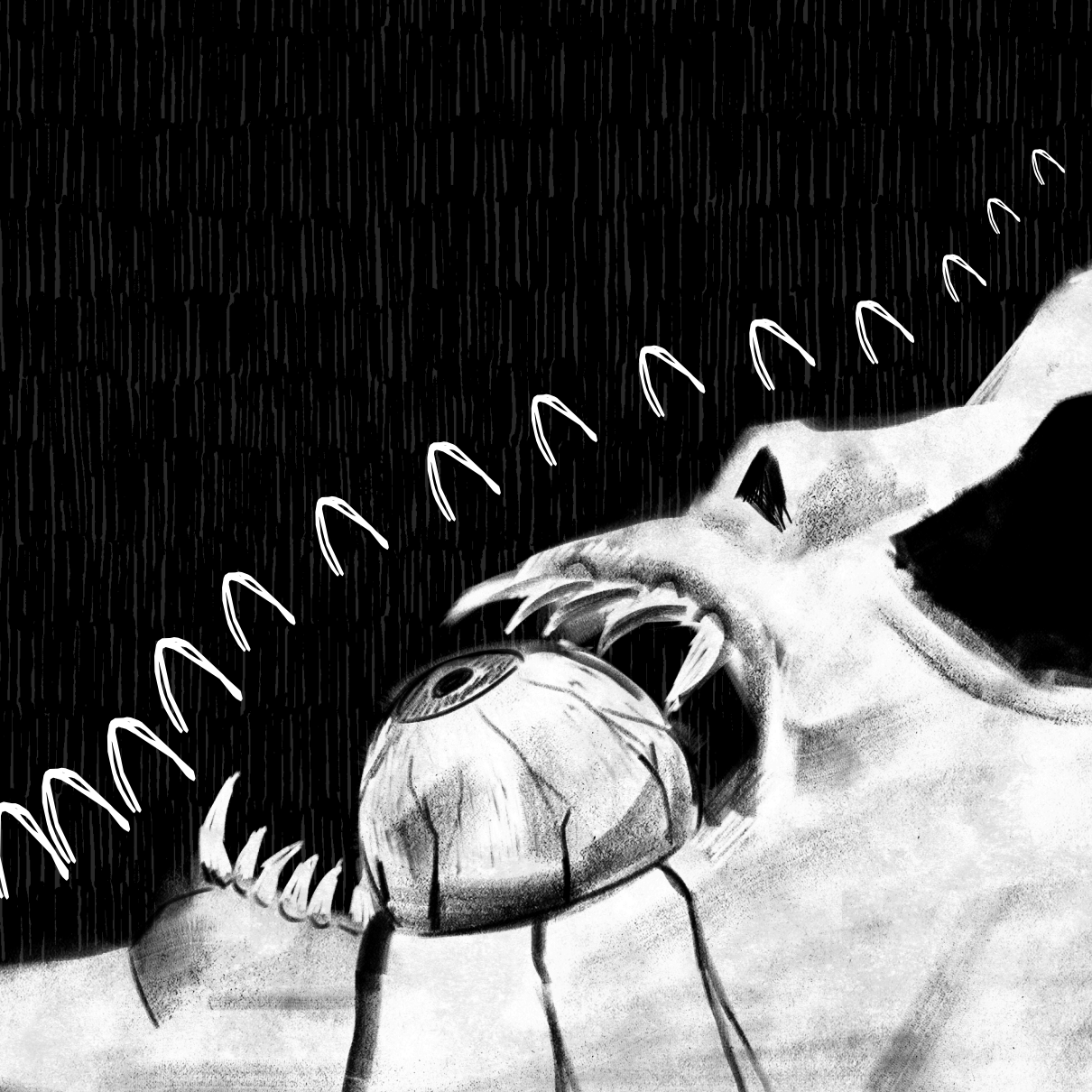
ความรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วทั้งร่างทำเอาฉันลุกขึ้นแทบไม่ไหว

แต่ไม่ได้ ฉันต้องยืนขึ้นมาให้ได้

ฉันจับกล้องไว้แน่นและกดถ่ายรูป

แะ๊ะ!

อ่า

“อำพัน ได้โปรดหยุด แสงดาวจะไม่ทำอะไรแล้ว แสงดาวเจ็บ

เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่เธอ ขอร้องล่ะ”

ปีศาจตรงหน้าฉันขอความเมตตาด้วยเสียงสั่นเครือ

เสียงสั่นนุ่มนวลและอ่อนโยนของแสงดาวทำให้ฉันชะงัก

เสียงที่คอยปลอบประโลมฉันมาตลอด

“ได้โปรด แสงดาวยังไม่อยากตาย”

“เราทั้งคู่ก็เหมือนกันไม่ใช่เธอ ต้องโดดเดี่ยวมาตลอด”

“มีแค่เรากันและกันเท่านั้นที่เติมเต็มกันได้”

“แต่เมื่อไหร่ที่กำลังจะฆ่าฉัน”

“...”

“ทำไมล่ะ เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่เธอ”

“หรือจริง ๆ แล้ว เธอก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อนฉัน เธอแค่อยากได้ร่างกายของฉัน”

“..คนที่โกหกฉันมาตลอด ไม่ใช่ใครแต่เป็นเธอเธอ”

“ขอโทษนะ แต่ฉันเชื่อเธอไม่ลงแล้ว”

๓! ๐๓!

๓๓๓!

๓๓๓!

๓! ๐๓!

๓๓๓!

๓! ๐๓!

๓๓๓!

ແໜ້ະ!

ອັກ!

ອັກ!

ແໜ້ະ!

ອັກ!

ແໜ້ະ!

ແໜ້ະ!

ແໜ້ະ!

ອັກ!

ອັກ!

เสียงกรีดร้องของแสงดาว

ยังคงดังก้องอยู่ในหัวฉัน

เสียงที่ฉันจะไม่วันลืมไปตลอดชีวิต

เมื่อสิ้นเสียงของปีกจางร้าย
สถิติของฉันก็ดับวูบไป

“ที่นี่...ที่ไหน”

“พั่น หนูฟื้นแล้ว เจ็บตรงไหนไหม”

“คุณลุง..หนูขอโทษ” ฉันพูดด้วยเสียงที่แหบพร่า

“ช่วงเรื่องนั้นไปก่อนเถอะ ตอนนี้หนูเจ็บตรงไหนไหม”

ฉันส่ายหน้าเบา ๆ

ลุงภูเอื้อมมือมาลูบหัวฉันเบา ๆ ทำเอาน้ำตาฉันเริ่มคลอเบ้า

“หนูขอโทษค่ะ คุณลุง..หนูไม่น่าทำแบบนั้นเลย”

“ไม่เป็นไร ๆ ขอแค่พ้นไม่เป็นไร ลุงก็ดีใจแล้ว” น้ำตาของคุณลุงค่อย ๆ ไหล ออกมา

“ถ้าหนูเป็นอะไรมา ลุงก็คงไม่มีหน้าเจอกับแม่หนูอีก ลุงสัญญากับแม่หนูแล้วว่า

จะดูแลหนูให้ดีที่สุด ลุงขอโทษนะ ลุงน่าจะสังเกตเห็นเร็วกว่านี้ ว่าหนูกำลังลำบาก”

“อย่าขอโทษหนูเลยค่ะ หนูผิดเองที่ทำตัวเงื่องกับคุณลุง ทั้งที่แม่หนูกำลังลำบาก”

“พ้น” คุณลุงค่อย ๆ ก้มลงมากอดฉันเบา ๆ

“ลุงอยากให้คุณรู้ว่า แม่หนูกับลุงรักหนูมากนะ หนูสำคัญกับเราทุกคน

ถ้าหนูมีปัญหาไม่สบายใจ ลุงจะคอยอยู่ข้างหนูตลอดนะ”

“ขอบคุณนะคะ” ฉันสะอื้นจนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

หลังจากนั้นไม่นาน คุณหมอเข้ามาดูอาการของฉันแล้ว ก็แจ้งว่าอาการของฉัน
ไม่น่าเป็นห่วง นอกพักอีกคืนก็สามารถกลับบ้านได้เลย ฉันจึงออกจากโรงพยาบาล
ในเช้าวันถัดมา

ระหว่างทางตอนที่นั่งรถกลับบ้าน ฉันจึงตัดสินใจคุยกับคุณลุง

“พิน”

“คะ”

“ลุงมีเรื่องอยากจะถามหนู ลุงอยากถามตั้งแต่หนูฟื้นแล้ว แต่ลุงเห็นหนูยังเพลียอยู่
เลยว่าจะถามหนูตอนออกจากโรงพยาบาลแล้ว”

“อะไรเหรอคะที่ลุงอยากจะถาม”

“คืนวันนั้น หนูโดนใครทำร้ายมารึเปล่า”

คำถามของคุณลุงทำให้ฉันชะงัก ภาพของคืนนั้นยังฝังแน่น ฉันจำทุกความรู้สึกได้ดี
จนรู้สึกเจ็บแปล็บ ๆ ทั่วทั้งแขนทั้ง 2 ข้าง แต่เวลานี้ฉันควรตอบคำถามนี้อย่างไรดี
คุณลุงจะเชื่อฉันไหม หากฉันเล่าว่า โดนปีศาจทำร้ายมา เรื่องที่เหนือธรรมชาติขนาดนั้น
อย่าว่าแต่คุณลุงเลย ถ้าเป็นแม่ของฉันได้ยินก็ต้อง

คิดว่าฉันโกหกแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้น ฉันควรตอบอย่างไรดี

“พิน”

“หนู...หนูทำอะไรไม่ได้เลยคะ หลังจากวิ่งออกจากบ้านไป หนูก็วิ่งเรื่อย ๆ
รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนตื่นที่โรงพยาบาลแล้ว”

“งั้นหรอ”

“คืนนั้นเกิดอะไรขึ้นหรอคะ”

คุณลุงหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบ “คืนวันนั้นพอหนูวิ่งหายไป ลุงพยายามวิ่งตามหนูไป
แต่แค่แวบเดียว หนูก็คลาดสายตาหายไปแล้ว ลุงเลยวิ่งถามคนแถวนั้นที่ยังไม่ปิดบ้านว่า
เห็นหนูวิ่งผ่านมาบ้างไหม โชคดีที่ลูกชายเจ้าของร้านขายของชำที่ตั้งอยู่ตรงข้ามร้านลุงพร
เห็นหนูวิ่งไปทางริมโขง ลุงเลยขอร้องคนแถวนั้นไปช่วยกันตามหาหนู เราหาหนูกัน
อยู่เกือบทั้งคืน จนมีคนารู้จักกันที่เขาเพิ่งกลับจากหาปลา มาเจอหนูนอนสลบลอยติดอยู่
ริมฝั่งใกล้กับที่จอดเรือ โชคดีที่หนูไม่จมน้ำ แต่ทั้งตัวหนูมีแต่แผล”

คำตอบของคุณลุงทำเอาฉันตกใจ ฉันจำได้ว่าฉันเดินตามแสงดาวเข้าไปในตรอกแถวริมโขง
แล้วทำไมคนถึงไปเจอฉันที่ริมฝั่งกัน นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน

“ลุงว่าหนูอาจจะยังซื่อคอยู่ ความทรงจำเลยหายไป อาจจะต้องรอสักพักอาจจะกลับมาจำได้”

“ถ้าหนูนึกอะไรออก จะบอกคุณลุงนะคะ”

“ได้ ไม่ต้องเพิ่งนะ ค่อย ๆ นึกไป”

สุดท้ายฉันก็เลือกจะโกหกเพื่อเอาตัวรอด แบบนี้ฉันเองก็ไม่ต่างจากแสงดาวเลย
ขอโทษนะคะคุณลุงที่หนูไม่กล้าพูดความจริงให้ลุงฟังว่า คีนั่นเกิดอะไรขึ้น
ตอนนี้หนูยังไม่แกร่งพอจะเล่าให้คุณลุงฟัง

“พิน หนูอยากพักเรียนก่อนไหม”

“คะ”

“ลุงหมายถึงหยุดเรียนก่อนสักอาทิตย์หรือสองอาทิตย์ ให้แผลหายแล้วเราไปเที่ยวกัน”

“จะดีเหวอคะ หนูว่าไม่เห็นต้องหยุดก็ได้นี่คะ ถึงแผลจะเต็มแขนขาจริง แต่หนูยังขยับแขน
ขาได้ปกตินะคะ”

“ลุงรู้ แต่ลุงอยากให้หนูได้ผ่อนคลายบ้าง เหนื่อยไม่ใช่หน่อยเลยไม่ใช่เหวอที่ต้องมาอยู่ที่นี่”

“คุณลุง...แต่ถ้าหยุดนานขนาดนั้น คุณลุงจะไม่ใช่อะไรเหวอคะ”

“สบาย ตั้งแต่ทำงานมาลุงไม่เคยลาเลย จะลามายู่ดูหลานจะเป็นอะไรไป”

คำพูดลุงทำให้ฉันหลุดคำออกมา

“ทำอะไรอะ”

“ข้า สบาย ของคุณลุงนั่นแหละ” ฉันพูดโดยพยายามเลียนแบบคำของลุง แต่หลุดคำออกมา

ทำเอาคุณลุงก็ซ้ำออกมาเหมือนกัน

“เดี๋ยวเถอะ แล้วเราอยากไปเที่ยวที่ไหนล่ะ”

“แล้วที่นี้มีที่เที่ยวที่ไหนบ้างคะ”

“เยอะเยอะ พระธาตุอุเอย หาดแห่ ตลาดเย็นใกล้ ๆ พระธาตุ ถนนคนเดินตอนกลางคืน หรือถ้าอยากไปที่อื่น ก็มีแก่งกะเบาแกวมุกหรือจะข้ามสะพานไปลาวเข้าเย็นกลับก็ยิ่งได้เลย”

“ไปลาวก็น่าสนนะคะ แต่หาดแห่นี้ หนูคุ้น ๆ นะ เหมือนเคยได้ยินชื่อเลย”

“ก็นั่นไง หนูสังเกตตอนไปริมโขงรีเปลา มันจะมีเกาะอยู่ตรงกลาง เวลานั้นลอง คนและร้านธงสีต่าง ๆ จะลงไปตั้งซุ้มข้างล่าง เป็นที่เที่ยวให้คนไปว่ายน้ำหรือนั่ง”

“สภาพหนูตอนนั้นไม่น่าลงน้ำได้นะคะ แผลเต็มตัวเลย”

“นั่นรอหนูหายก่อนแล้วเราค่อยไปนะ”

“ค่ะ”

• • •

ฉันในวัย 14 ปี ได้เสียคนที่คิดว่าเป็นเพื่อนคนหนึ่งไป

แต่ก็เป็นตัวฉันเองที่พาตัวเองไปเจอกับอันตรายและยากที่จะลืม

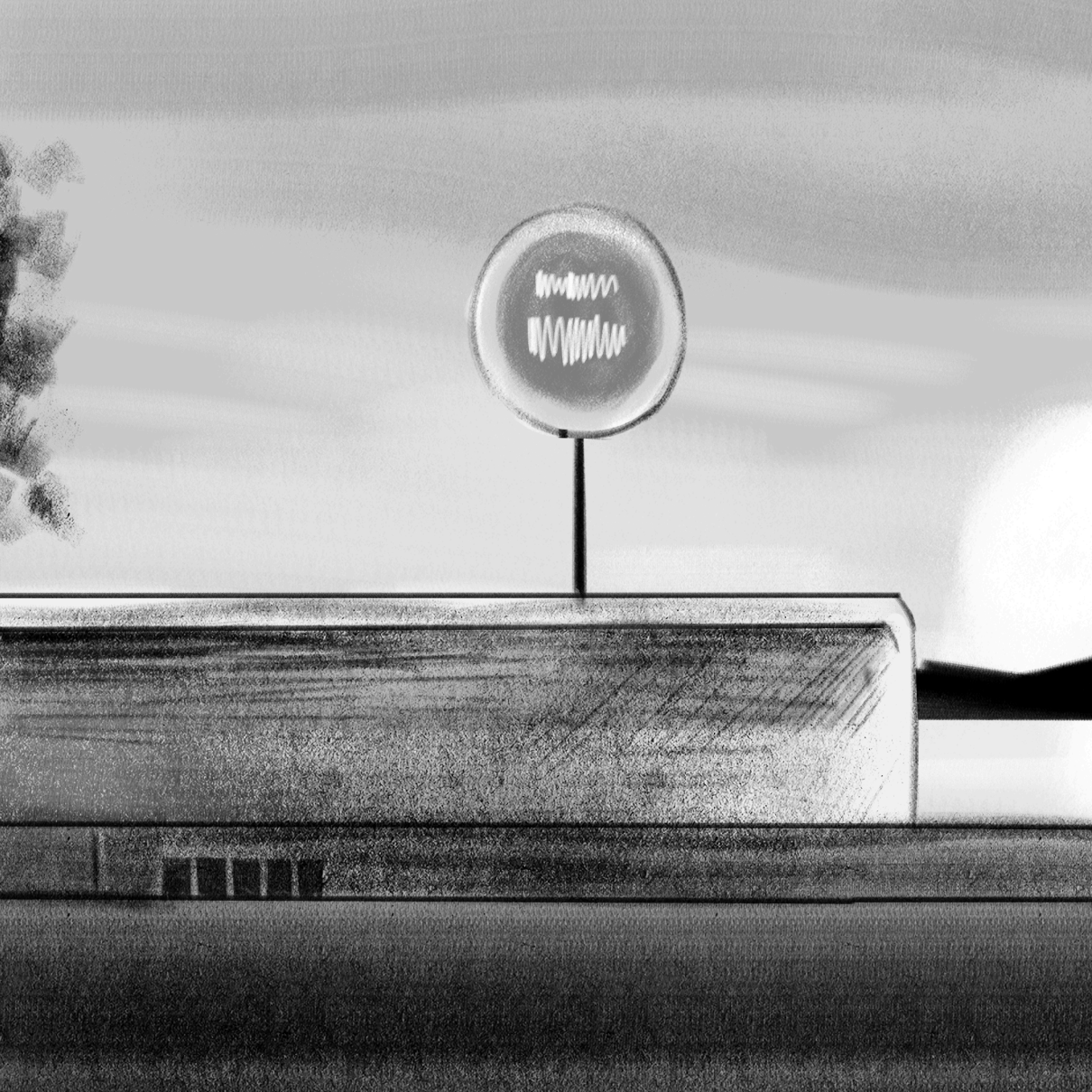
ถึงอย่างนั้นเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ฉันได้เรียนรู้อย่างหนึ่ง

‘การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา เราต้องยอมเสียบางอย่างเพื่อที่จะโตขึ้น’

การที่ต้องอยู่ไกลบ้าน อยู่ห่างจากคนที่ฉันรัก

ทำให้ฉันได้เจอทิวทัศน์ที่ฉันไม่มีโอกาสหาได้จากที่กรุงเทพฯ

ริมโขงยังคงเป็นที่ที่ฉันชอบที่สุดเสมอ

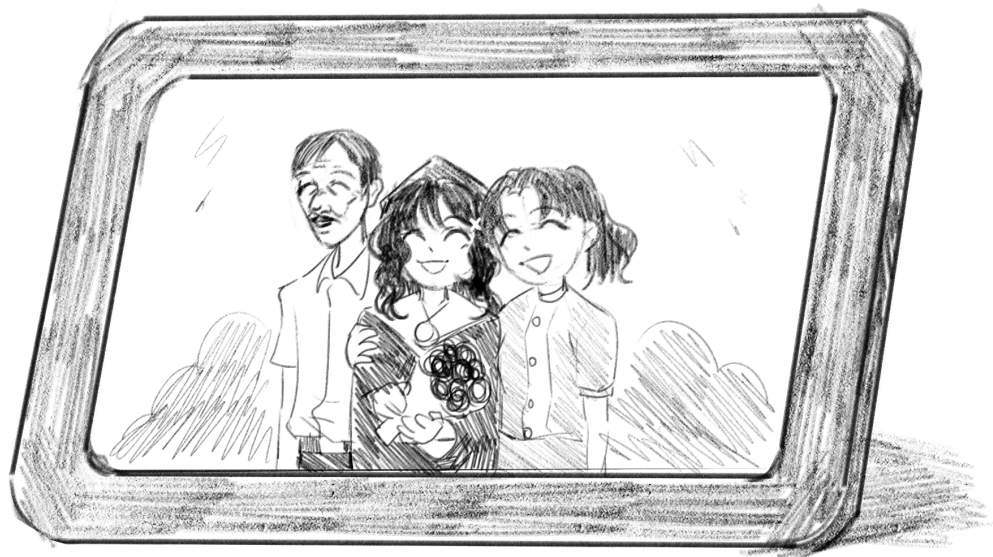

แม้ไม่รู้ว่ในอนาคตจะเป็นอย่างไรต่อไป
มันอาจจะยากหรือเลวร้ายกว่านี้ แต่ฉันจะสู้

ไม่ใช่สู้เพื่อรอใครมาเติมเต็ม

แต่สู้เพื่อตัวฉันเอง

“ขอขอบคุณคุณครูหญิงสำหรับคำแนะนำและการช่วยชี้ทางในการทำธีสิส
ขอขอบคุณที่บ้านและเพื่อน ๆ ทุกคนที่สนับสนุนเราในทุก ๆ เรื่อง จนงานลุล่วงได้
สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวเองที่ทำงานนี้จนเสร็จได้ค่ะ”

ประวัติผู้เขียน

ณัฐรจา ทรงพลโอฬาร (ชื่อ)

๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๓

ลิ้งนทพฐเรียนผู้รักในกะเพราหมูกรอบไข่ดาวเจ็ม ๆ

จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมต้นและปลายจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ นนทบุรี
และกำลังจะจบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

